

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

MAYIS - HAZİRAN 2006

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Ahmet DEVİREN
Mehmet ERGÖNÜL
Osman Sulhi AKSU

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yazışma Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y. Ayrancı / ANKARA
Tel: (0 312) 426 75 90 Faks: (0 312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
Hesap No: 39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz
vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl: 16 Sayı: 174 - 175
MAYIS - HAZİRAN 2006

Grafik&Tasarım: **Telgraf Gazetecilik Ltd. Şti.**
0 312 315 76 76

Baskı : **HAS-SOY Matbaacılık**
Tel : 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri:
Şükrü GENCER : İzmir
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön kapak : İsimsiz (125x115 cm)
(Prof. Zafer GENÇAYDIN)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-4	Uzaklarda Atatürk Sevgisi Adnan BİNYAZAR
5-6	Gurbette İlk Göz Ağrısı: AĞIN Selçuk AYBEK
7	Huzur (Şiir) Zeki HAFIZOĞULLARI
7	Avuntu (Şiir) Fatma Yaşar ÇAKAR
8-9	Marilyn ve Rabia Yılmaz ODABAŞI
10	Adnan Binyazar, Toprağın Kokusunu Dillendiriyor Mutahhar AKSARI
11	Ağın'dan Maniler
12	Anama - N'olur (Şiir) Mehmet ERGÖNÜL
13-16	Molla Örken, Anşa, Çımo... Nuran ALPASLAN
17	Yüreğimden Düşen Cemre Y. Fatih AYDEMİR
18-19	Kınalı Keklik Mustafa GÜZEL
20-21	Ermeniler ve Ermeni Sorununa Genel Bir Bakış Dt. Erhan ÇATALTAŞ
22-23	Yedek Subay Öğretmenliğimin Hikâyesi S. Selami TAŞBAŞI
24	5 Haziran, Dünya Çevre Günü Üzerine Mehmet SELÇUK
25	Derneklerimiz ve Biz... Ahmet DEMİRKOL
26	Gençlik Köşesi: Yeşil Boyalı Ev Ezgi GÜLER
26	Ülkemiz Çölleşmesin (Şiir) Bilge TOKER
27	Gezdiğimiz Yerlerde (Şiir) Dr. Galip UZUNCA
27	Melek Yüzlü Anneme (Şiir) Celal YALÇIN
28	Yazarlarımızı Tanıyalım
29	Fıkralar Mehmet ORHAN
30	Haberler
31	Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

UZAKLARDA ATATÜRK SEVGİSİ

Adnan BİNYAZAR

Türk insanı, güven bunalımının yarattığı kötümserlikle, 'Politikacının ağzından doğru söz çıkmaz' sözünü sık kullanmaya başladı. Son günlerde bir politikacı, 'Yurtdışında ikinci bir Türkiye doğuyor' diyerek politikacının ağzından da 'doğru söz' çıkacağını göstermiş oldu. İnsanımız yurtdışında yeteneğini göstererek, dünyaya Türkiye'yi gerçek ve çağdaş yüzüyle tanıtmayı başarıyor. Politikacı, 'yeni Türkiye' kavramını herhalde bu anlamda kullanıyor. En başta, işten anlamayan kişilerin yerel yönetimlerden aldıkları küçük desteklerle kurdukları, daha çok 'kahvehane' nitelikli göstermelik dernekler, yerini; yetkin kişilerin yönetiminde, görevsel, üretici, kültürel kuruluşlara bırakıyor. Bu kuruluşların bir ayağının Türkiye'de olması olumlu bir gelişmedir. Çalışmalarını yakından izleme olanağını bulduğum, yurtdışında yetişen gençlerin Türkiye ile kültürel ve sanatsal bağlar kurmalarına yönelik girişimleriyle Köln'deki Almanya Atatürkçü Düşünce Derneği, Melbourne'da, Türk kültürünün Avustralya'da tanınmasını amaç edinen Türkiye Kültür Enstitüsü onlardan bir iki örnek. Bu nitelikteki dernek ve enstitülerin, dışarıda Türkler'e yönelik önyargıları önlemede etkili olduğu da belirtilmelidir.

Başlangıçta, yerleşilen ülkenin dışlaması, Türkiye'nin destekten yoksun bırakması, başkalarından bir şey beklemenin boş bir düşünce olduğunu öğretmiştir insanımıza. Bu bilinçle, erdemli halkımızın nice yaşam deneyimlerinden süzüp getirdiği bir deyimle, başka ülkeleri yurt tutanlar, kendi yağıyla kavrulmayı bildi, birey olarak gücünün sınırlarını kavradı. Kişiliğinin yapısını iç güveniyle kurmuş birey, başkalarının kişiliğine bel bağlama yanılışına düşen kalabalıklardan üstündür. Melbourne'da bir araba atölyesinde gördüklerim beni şaşırttı. Önü arkası belirsiz, yamuk yumuk, hurdadan beter bir arabayı alıyorlar, bir hafta içinde ot-yollarda yarışa çıkacak duruma getiriyorlar! Çoğu yağ pas içinde Mehmetler, Aliler, Mustafalar... Başlarında, ancak otuzunda bir Türk delikanlısı var. Atölyede, yerli yabancı onlarca kişi çalışıyor. Bir girişimcinin çabasıyla, hiç yoktan yirmi-otuz kişiye iş sağlanmış. Kullanılabilecek durumdaki

bir aracın hurdaya çıkarılıp çürümeye bırakılması'nın dünyayı ne oranda kirlettiği göz önünde bulundurulursa araba sağaltıcıların nasıl bir iş yaptıkları daha iyi anlaşılacaktır. Böyle bir tasarrufçu tutumun üretimi destekleyeceğini savunanlar var. Oysa, gereksiz yere üretilmiş her araç ve gereç dünyayı tüketiyor. Üretileni ömürlü kılmak, dünyanın geleceğini güven altına almak olacaktır. Bir gün, üretim fazlalığı insanı boğulacak duruma getirecek, dünyamız bu hızla kirlenirse, yüzyıllar sonra, insanlık, belki de birçok teknik aracı yok etme planları yapacaktır. Çevrebilimciler, Avrupa'dan Amerika'ya, bütün anakaralarda tehlike çanlarını çalıyorlar.

Kennedy, iktidara geldiğinde halka bir şey vaat etmedi, yalnızca şu soruyu yöneltti: "Amerika'nın size ne yapacağını beklemeyin, sizin Amerika'ya ne yapacağınızı düşünün!" Son elli yıldır toplumu bin bir vaatle oyalayan politikacılar, vaatçilerin aldatıcı büyüüne kapılanlar bu söz üzerinde çok derin düşünmelidirler! Ülkelerine karşı ellerinden bir şey gelmediğini ileri sürmek duran toplumlara özgü bir tutumdur. Ozanın 'Bilcümle vebal bizdedir' dediği gibi, biz halkız; bunun bilincinde olursak, her işin bizde başladığını, bizde bittiğini görürüz. Melbourne'da, Sydney'de, halkın yararına açılmış yapıların dışında deniz kıyısında tek yerleşim yerine rastlanmıyor. Bizde ise, kıyıları en başta devletin resmi kurumlarına işgal altına alınmıştır. Bir halk istese, siyasal gücüyle, yargı yoluna başvurarak kıyılarından istediği gibi yararlanmayı başaramaz mı? 'Bal tutan parmağını yalar' örneği, kendinden olanları kollayan, kendi dışındakileri horlayan 'iktidar sahipleri'ni ulusal iradenin bize tanıdığı güçle devirmek de bizim elimizdedir. Kayırma bir hak gibi algılanıyor olmalı ki, partiler kendi adamlarına sırt çevirdiği gerekçesiyle, bakanlar hakkında soruşturma açtıyorlar.

Kişinin girişimciliği yalnızca var olan koşullara bağlıyor. Koşullar zorlanmadığı sürece ortada bir olanaktan söz edilemez. Avrupa'da yaşayanlar, hele Avustralya gibi uzakta bulunanlar, 'yenile yenile yenmesini öğrenmek' sözünde oldu-

ğu gibi, 'bekleye bekleye beklememeyi' öğrenmişler. Melbourne'da yıllar önce, babasının işyerinde çalışan İbrahim Şahin'le, on yıl sonra, büyük bir tekstil fabrikasının yönetmeni olarak karşılaşınca, koşulları değiştirmenin ne olduğunu anladım. Ulaştığı aşama, çekirdekten, dallı budaklı ağaç üretmekti! Şu tümcesi çok etkiledi beni: "Tekstilde aynı desende diretirsen, insanın doygunluğu vardır, çabuk bıkar, bir süre sonra başka desenler arar. Sen o arayışı karşılayamazsan, buluşu başkasına kaptırırsın!" Avustralya-Asya Pasifik işadamları adına yaptığı bir konuşmada, Türk insanının yurtdışında yarattığı Türkiye'nin nasıl oluştuğuna değiniyor: "Bizler bundan otuz yıl önce irademiz dışında, anne ve babalarımız tarafından ellerinden tutularak, iki yıl içinde para kazanıp dönmek üzere dili, dini, sosyal yapısı, kısacası her şeyi bize yabancı olan bir ülkeye günler süren uzun bir yolculuktan sonra ulaşan ve bir anda dilsiz duruma düşen, dolayısıyla hayata sıfırdan başlayan işçi çocuklarıyız. Okul sıralarında 'hindi Türkler'* diye bizlerle alay edildi. Hor görüldük. Fakat hiçbir zaman güçlü bir ulusun çocuğu olduğumuzu unutmadık. Arkamızda anavatanın manevi gücünü ve desteğini hissederek kendimiz ve ülkemiz için başarmaktan başka bir yolumuzun olmadığını bilerek çalıştık...Bizler Türk ve Müslüman kimliğimizle yabancı bir toplumda, acımasız rekabet içinde kendimizi kabul ettirdik."

Bu 'acımasız rekabet'i aşmak yolunda kim bilir ne savaşimler verildi! On sekiz bin kilometre öteelerde onlara kim, hangi ortamı hazırladı? İnsan, yaratıcı ve girişimci varlığını kendi ortamını hazırlayarak gösterir.

Şahin'i asıl 'şahin' yapan Atatürk'e beslediği büyük saygı...

İbrahim Şahin'in, Samsun'da şoförlük yaparken işini bırakıp Avustralya'ya göçen babası, oğlunun yüreğini Atatürk sevgisiyle doldurmuş. Türkiye ile bağımlı hiç koparmamış Şahin. Bugün de sık sık gidip geliyor. Ankara'ya her gidişinde ilk işi, elinde çiçeklerle Anıtkabir'de Atatürk'e saygılarını sunmak... Atatürk'e ilişkin anılarını anlatırken gözleri yaşıyor:

"Pamuk alımı için Karaçi'ye gitmiştim. Görüşeceğim kişiler Avustralya'dan geldim diye beni pek ciddiye almadılar. Onları 'Selamünaleyküm!'

diye selâmlayınca Türk olduğumu anladılar, ayağa kalkıp beni dostça karşıladılar. 'Türkiye şanslı bir ülke, Türkler şanslı' diye söze başladılar. Şanslı olmamızın nedenini sordum. Toplantı büyük bir iş merkezinde düzenlenmişti. Toplantıya katılanlardan biri, camdan sokağı gösterdi, 'Bak' dedi, 'Biz konfor içindeyiz, toz toprak içindeki sokakta hâlâ kağnılar dolaşıyor. Sizin Atatürk'ünüz vardı, ülkenizi başkalarının korumasına, desteğine bel bağlamadan kalkındırdı. Biz İngilizler'e güvendik, halimiz işte bu!' dedi."

"Sydney'de, kaldığım otelden o günkü toplantıya katılmak üzere taksi çağırdım. Şoför, Bangladeşli'ydi. Yüksek inşaat mühendisiymiş. İş bulmadığından taksi şoförlüğü yapıyormuş. Konuşma sırasında Türk olduğumu anlayanca, 'Atatürk'ü çok seviyorum. Gelişmiş, güzel bir ülke olarak Türkiye'ye hayranlık duyuyorum. Mimar Sinan'ı tanıyorum. Bangladeş'te büyük bir alana Atatürk adı verilmiştir. Otoyolun, üniversitenin adı da Atatürk'tür, ilkokuldan üniversiteye okullarda Atatürk konusu işlenir bizde' diye söze başladı. 'Fakat, size bir şey sormak istiyorum, geçenlerde üç Türk bindi arabama. Ben, gurur duyacaklarını düşünerek Atatürk'ten söz açınca hep bir ağızdan onu kötülemeye başladılar. Düş kırıklığına uğradım. Nerdeyse onları yarı yolda indirecektim arabadan. Atatürk bizce dünyanın büyük lideri, çağdaş Türkiye'nin kurucusudur. Onlar başka Türk mü?' diye sordu. Ben, arkalarından konuşmamak için, onların Atatürk'ü anlayamadıklarını, oysa Atatürk'e bütün ulusların saygı duyduğunu söyleyince, şoför, 'Size çok teşekkür ederim, beni rahatlattınız, iyi ki sizinle karşılaşmışım!' dedi. Gideceğim yere gelmişim. Para vermek üzere elimi cebime götürünce, 'Ben Atatürk'ü seven, onun değerini bilen bir insandan para alamam!' dedi. Şoförün sözleri gözlerimi yaşartmıştı. O heyecanla cep telefonumu takside unutmuşum. Taksi merkezine telefon ettim. Şoför, 'Gel al' demedi, telefonumu otele kendisi getirdi."

Türkiye'de kimi korkaklar üç beş alkışın büyüsüne kapılarak Atatürk'ü üstü örtülü sözlerle aşağılamaya kalkarken, ülkemizden on sekiz bin kilometre uzakta, Avustralya'da Şahin, Bangladeşli bir şoför, Atatürk'e sahip çıkıyor!

Atatürk'ü unutturacakları düşünü kuranlara ibret olsun!

* İngilizcede hindi anlamına gelen 'turkey' ile, ülkemizin adı Turkey'in yazımı aynıdır.

GURBETTE İLK GÖZ AĞRISI: AĞIN

Selçuk AYBEK

Memleket Bandırma... 1956 Temmuzuydu. Öğretmen Okulu'nu ve Eğitim Enstitüsü'nü Balıkesir'de yatılı okumuştum. Devlet ekmeğiyle doymuş, lacivert giysisiyle ısınmıştık. Eflatun şeritli şapkalarımızı bazen elimize alır; kısa, güre saçlarımızı sergilerdik.

Her cumartesi, sınıf gecelerinde oyunlar oynar; şarkılar, marşlar, şiirler söyledik. Şimdi bile gözlerim yaşarır.

*Alnımızda bilgilerden bir çelenk,
Nura doğru can atan Türk genciyiz.*

...

*Candan açtık, cehle karşı bir savaş,
Ey bu yolda ant içen genç arkadaş!
Öğren, öğret halka hakkı, güre coş,
Durma, durma coş.*

Okul bizim annemizdi; bizi besleyip koruyan... Babamızdı; giysilerimizi, kitaplarımızı alan, harçlığımızı veren... Okulu bitirdiğimizde, yurdun dört köşesine dağılacaktık; heyecanlı ve istekliydik. Diplomalarımızı aldığımızda üç il adı sormuşlardı atama için; "Hakkâri, Hakkâri, Hakkâri" yazanlar vardı. Ben de doğudaki illeri yazmıştım; biri de Elazığ'dı.

Atama yerini bildiren telgraf geldi: "Ağrı" yazıyordu. Annem rahmetli ağlamaya başladı. Onu susturdum: "Benim için yurdumun her yeri bir, giderim" dedim. Hemen Ağrı Lisesi müdür yardımcısıyla telefonda görüştüm: "Gelin, yatma, yeme işini ayarlarız" dedi. Birkaç gün sonra, başkanlıktan bir telgraf daha geldi; "Ağrı değil, Ağın" yazıyordu. Atlası açtım, Ağın'ı aradım, bulamadım. Birkaç yıl önce bucakken ilçe olmuş, 1500 nüfuslu bu küçük yer haritada yoktu. Sonra buldum.

Üç günlük tren yolculuğundan sonra Elazığ'a vardım. Emek Palas'ın karşısındaki Ağın Ote-

li'nde kalıp, ilçeye nasıl, ne zaman gideceğimi öğrendim. Yakındaki kahvede kurtağzı iskemleler, ilgimi çekti. Oturup çay söyledim, herkesin tek tek "Merhaba!" demesi, bizim oraların adetlerinden değildi, hoşuma gitti. Tozlu, sarsıntılı bir yoldan kamyonla Ağın'a vardım. Eşyaları yere bırakıp, ortaokula gittim.

Rahmetli İbrahim Uçkunkaya müdürdü, kâtip ve hesap memuru Hasan Ögünç, bir de öğretmen Nurettin Atalay vardı. Benimle, öğretmen kadrosu üçe çıkmıştı.

Şimdi, o bina hâlâ duruyor, Necip Bey'in eviymiş. Toprak damlı, büyük bir evdi. Öğrenci sayısı 180'di; 80'i her gün kar, kış, köylerden gelip gidiyordu. O zamanlar Keban Barajı yoktu, iklim sertti. Keban çıkışında Fırat üzerindeki görkemli bir köprüden geçip Ağın'a gidilirdi. Kıyıda, suyun alçalıp yükselişini gösteren, çizelgeli bir direk vardı. Görevli birisi, herhalde suyun hareketini yazıyordu. Şimdi o köprü, Baraj Gölü'nün suları içinde.

Ağın'a Hozakpur'dan, Pağnik'ten, Vahşen'den, Andiri'den... hatta Ağın'a bağlı olmayan köylerden, çocuklar gelirdi. Üstlerinde ince pamuklu ceket, pantolon; ıslanmış, üşümüş öğrencileri teneffüslerde, yanan sobanın başında bırakır, dışarı çıkarmazdım. Şimdi aklıma onlardan; 102 Mustafa Aydın (hâkim), 118 Cemalettin Türkmen, 30 Fethi Deniz (polis), 16 Latif Ertaş ve kardeşi, Erkal Gençaydın, Erol Korkmaz, Mehmet Kapısız, Mahir Atalay, Habip Bilgin, Şevki Güler, Gönül Serttaş, 220 İfakat Beydemir, Turgut İkinci, Mehmet Yentür, Gülelendam Taşbaşı, Emine Sarioğlu, Nevzat, Selami, Öznur, Fahrettin-Mehmet Hanay... geliyor. Daha uzaktan gelen Kemal Alper (maliyeci) ve birkaç çocuk da, Ağın'da kiraladıkları tek göz odada, kendi kendilerine, evden gelen kuru gıdaları pişirip, yaşamaya çalışıyorlardı.

Ağınlı olup hâlâ haberleştığımız, o günlerden eski öğrencilerim: Gürol Korkmaz (iktisatçı), Ersan Gündüz (öğretmen), Mustafa Yentür (öğretmen), Ercihan Kavuncu (astsubay), Hasan Kahraman (sağlıkçı), Şükrü Genç (öğretmen), Fahrettin Hanay, Gülcan Gündüz (öğretmen), Mustafa Çınar (orman mühendisi), Fazilet ve eşi Selami Taşbaşı (iktisatçı), Edip Oğuz (iktisatçı)... var.

Ağın'ı, öğrencilerimi çok sevdim. Okulumu çok sevdim; 41 yıllık resmi-özel öğretmenlik yaşamımda onca müdür gördüm, rahmetli İbrahim Uçunkaya gibisi yoktu, bu sevgide onun payı büyüktür. Çalışkan, bilgili, anlayışlı bir idareciydi. Hasan Ögünç'le gayet güzel yönetiyorlardı okulu. Yirmi gün beni, rahmetli Mehmet Gündüz Amca ve rahmetli eşi Pakize Teyze (Adnan Binyazar'ın annesi) evlerinde misafir ettiler. Öğretmen okulunu yeni bitirmiş, kafa dengi, benim gibi genç iki arkadaş; Vezni Erbakan'la, Adnan Binyazar, benimle dost oldular. İbrahim Bey, benim için Terzi Muhlis İkinci'nin evini kiralamada aracılık etti. Burayı 35 liraya tuttum. Bekârdım, maaşım 187 liraydı, ders ücretiyle 200'ü buluyordu. Bazen akşamları İbrahim beylerde, Hasan Beyle üçümüz, fasulyesine poker, prafa oynardık. Prafa deyince aklıma, Çüngüşlü Öğretmen İbrahim Başar gelir; bu oyunda onu yendiğimi hatırlıyorum.

Kasap yoktu, fırın yoktu, doktor-eczane yoktu; ama gençlik vardı. Üç yıl boyunca hiç hastalanmadım. O günlerin üstünden 50 yıl geçti; Ağın'da gene doktor (sürekli olarak), eczane yok. 1957'de Ankaralı Doktor Şevket Tuncer geldi; iyi insandı, dost olduk. Munzurların gözüktüğü Pul Köyü'ne, kışın karda, jandarmanın atlarıyla, kızamık salgınına gitmiştik. Hozakpur'dan sonraki düzlükte, öyle bir tipiye yakalandık ki can alıcıydı. Hiç unutmam, Pul'a girdiğimizde, ayaklarım donmuş gibiydi; ak sakallı bir köylü ayaklarımı elleriyle ovarak kendine getirebilmişti. Şevket Bey, yoksul ahır sekilerinde hasta yatan çocuk, kadın, herkesin iğnelerini yapmış, ilaçlarını bedavadan vermişti. Ben de asistanı gibi yardım etmiş-

tim.

Ne çok mahrumiyet vardı... Okulda derslere, ilkokuldan bütün arkadaşlar giriyordu: Mehmet Karaoğlu, Mehmet Akıllı, Sezai Efir, Mehmet Serttaş, İbrahim Başar, Servet Sakagil; Kaymakam Temel Bey, Askerlik Şubesi Başkan Yardımcısı... hatırladıklarım. Mehmet Karaoğlu'yla İzmir'de kızı Faziletlere geldiğinde hâlâ görüşüyoruz; o sekseninde, ben yetmiş devirdim.

Ben de Türkçe dışında tarih, coğrafya, yurt bilgisi derslerine giriyordum. Hatta ticaret bilgisi ve tabiat bilgisine de girdim. Fırat'tan, Pağnik'ten canlı getirttiğim balık ve kurbağaları öldürmeden keser, kalp atışlarını gösterirdim. Tabiat bilgisini, Kaymakam Temel Bey'in yerine, ilden vekil gönderilen maiyet memuruna devretmek istediğimde, bu deneyleri görünce, "Ben yapamam hocam, ticaret bilgisini alayım" demişti. Bütün okulun müzik derslerine de giriyordum. Kemanla öğrettiğim parçalardan biri de "Ağın Ortaokulu Marşı"ydı; nota ve sözlerini çerçeveleyip, sonradan Ağın Lisesi Müdürlüğü'ne göndermişim. Okulda duruyor mu, yoksa kayboldu mu bilmem!... Sözleri şöyleydi:

AĞIN ORTAOKUL MARŞI

Söz ve Müzik: Selçuk Aybek

*Çık aydınlığa sen, köyden okula,
Uzun yollardan aş, yüreken çalış
Atatürk yolcusu var git Ağın'a.
Gözlerde Mustafa Kemalce bakış.*

*Bayrağa dek, gökte "İleri!" sesi,
Biz yurdun ümîdi, vâri yarının.
"Yaşasın yurdumdur!" en son nefesi,
Ortaokul öğrencisi Ağın'ın.*

Daha yazacak çok şey var. Onları da gelecek sayılara bırakalım. Şimdilik hoşça kalın.

HUZUR

Zeki HAFIZOĞULLARI

tuzdur
ekmektir
sırasında bir içimlik sudur

iştir
aştır
çıkarsa karşına elbette bir eştir

hürlüktür
kurtulmaktır korkudan
serbest yaşamaktır kuşlar kadar
bilmediğimiz bir sonsuzlukta yitip gitmektir.

sağlıktır
sevgidir

seher yelidir
bazen bir yaradır sinede kanayan
ve her mevsim inatla döle duran çiçektir

ayrılıktır
bitmez hasretliktir
ve gözde kalan son bir damla yaştır

umuttur
murattır

beklemek
sabretmektir
sonra bir gün kavuşmaktır

sayılıdır gün
biter farkında olmadan
ve bir gün bir yaprak düşer toprağa

huzur
hayıflanmaktır

AVUNTU

Fatma Yaşar ÇAKAR

İşte yine geç vakit,
Bu kahvede seni düşünüyorum;
Dışarda kar yağıyor
Bilirsin oldukça soğuk.
Seni andıkça ziyan, zebilim,
Paramparça...
Bu ne kadar devam edecek?
Şaşırdım ayımı, günümü
Ben kimim?

Bu sabah erken saatte
Evinin sokağına koştum
Sen, buğulu camın arkasından
Bana bakıyordun
Bakıyordun da, beni tanıdın mı?
Sonra belki onlarca kez
Sokağından geçtim
Seni görürüm diye
Yoktun!..

Ah... bir çıksan, bir görünsen,
Çok şey mi istiyorum?..
Biliyorum sen beni beğenmezsin
Ben avare biriyim...
Huyum kurusun
Sana bir görüşte aşık olmuşum
Kalbin de bakışların kadar yumuşak mı?
Beni sevmeni beklemiyorum
Bir bak, bir görün, ne olur
Bu bana yeter!..

10 Aralık 2005 – Ayvalık

MARILYN ve RABİA

Yılmaz ODABAŞI

Marilyn Monroe, ölümünün üzerinden geçen kırk yıla rağmen hâlâ bir efsane. Gayri meşru olarak dünyaya gelen ve annesini tımarhanede yitiren Marilyn'in, mutsuz bir çocukluk geçirdiği ve bakımevlerinde istenmeyen bir eşya gibi görülme duygusuyla yaşadıkça didiştigi bilinir.

Rabia'yı ise, Diyarbakır'da bir aşiret reisi olan Hacı Hüseyin'in kızı olmasına rağmen, aile çevresi dışında kimseler tanımaz. Rabia, Marilyn'e kıyasla, annesiyle birlikte mutlu bir çocukluk geçirmiş, beş kardeşin en güzeli ve en küçüğü olarak bir dediği iki edilmemiştir.

Bu iki kadının Hollywood kökenlisi, gençlik yıllarından itibaren ünün doruğuna çıkmış, baş döndürücü bir popülerlik ve servet edinmiş, dilediği erkekle birlikte olup fırtınalı aşklar yaşamıştır. Rabia ise, ergenlik dönemine geldiğinde taliplerinden ilki olan Sefer'e, töre gereği başlıkla gelin edilmiştir.

Marilyn, üç kez evlenip onlarca erkekle flört ederken, Rabia ise eşi Sefer'e varlığını armağan edip, yazgısına boyun eğmiştir.

Sonra Sefer, bir ömrün yoksullukla geçmeyeceğine karar verip, birkaç yıl içinde Almanya'dan zengin bir adam olarak döneceğine Rabia'yı ikna etmiş ve Almanya'da otomotiv sektöründe işçi olarak çalışmaya başladığında, Rabia ise kaynanası ve iki çocuğuyla açığı dolu günleri, yılları saymaya koyulmuştur.

Marilyn, geniş salonlarda onlarca erkeğin iltifatlarıyla şuh kahkahalar atarken, Rabia, şirret bir kaynananın bekçiliğinde her gün ağlamayı yazgı bilmıştır...

Rabia, evinin perdelerini açamaz, dış ka-

pısının önünü bile -bir başka erkeğe bakmasını diye- süpüremez olmuştur. Kaynanası ve kayınları, Rabia Sefer'i "namusuyla" (!) beklesin diye onu birkaç günde bir tokatlamayı huy edinmişlerdir.

Bütün gazeteler Marilyn'in bir "narsist" olduğunu yazarken, Rabia'nın ise hiç seçmeden, istemeden bir "mazoşist" olabildiğini kimseler bilmemiştir...

Üç yıl sonra Almanya'dan döneceğine söz vererek giden Sefer, her yıl sadece on beş günlüğüne tatile gelebilmiş ve Rabia'nın bütün sitemlerine, sabırsızlığına rağmen "iki daire ve bir ekmek fırını parası biriktirmeden Diyarbakır'a dönemeyeceğini" söyleyerek ona "sabır" dilemiştir...

Marilyn, fırtınalı yaşamından dolayı psikolojik tedavi görmeye başlarken, Rabia ise bir kaynana ile dört duvar arasında silik ve dingin yıllar geçirmekten psikolojik bir vaka haline gelmiştir. Onu tedavi eden de olmamış, aradan upuzun on yıl geçmiş ve Sefer, iki daire, bir de ekmek fırını parası biriktirip nihayet Almanya'dan dönmüştür.

Kaynanası ve kayınbiraderleri görevlerini yapıp (!) tam on yıl boyunca Rabia'nın yanına bir erkek sineği bile yaklaştırmayarak, onun bedenini Sefer adına bir yetkiyle korumuşlardır. Bedenini korumuşlardır ama, Rabia'nın ruhsal durumu ise artık yaşadığı intihar boğuntularıyla paramparçadır...

Marilyn, çevresinde şöhreti ve parası için dolaşan yüzlerce insandan hangisinin gerçek dost, hangisinin sevgili olduğunu bir kalabalığın kuşatmasında anlayamadığı için tedavi görürken, Rabia ise on yıl süren upuzun bir yalnızlıkta sadece Sefer'in adını sayıklamaktan bir şizofrendir artık...

Marilyn, Saint Exupery, Dostoyevski, Miller okurken ve Miller'le flört ederken, ilkokul çıkışlı Rabia ise Sefer'i beklediği günlerdeki yalnızlıkta çocuklarının hikâye kitaplarını okumuş, radyo programları ve haberlerden Napolyon'un, Gorbaçov'un kim olduklarını öğrenmiştir.

Diyarbakır'a yıllar sonra dönen Sefer, artık Rabia'yı tanıyamamaktadır; çünkü Rabia, her sabah Napolyon Bonapart'ın selâmını Gorbaçov'a ulaştırmak üzere evden çıkmakta ve Sefer'in Almanya'dan getirdiği fotr şapkayı giyip, dudaklarının kıyısına da bir sigara iliştip düşsel olarak kurguladığı ordulara kendince komutlar vermektedir. Belki de kendini yıllarca arzuladığı bir özgürlüğün kollarına böyle bırakmaktadır; şuursuzdur...

Rabia'yı bir süre gözleyen Sefer, anasına, artık Rabia'nın kendisine kadınlık yapamayacağını, bu yüzden yeni bir evlilik için genç ve güzel bir kadın bulmasını söyler. Başlık parası fazlasıyla ödenir ve kırk beş yaşındaki Sefer'e on yedi yaşlarında bir kız bulunur civar köylerden; incecik, gencecik bir kız...

Rabia, otuz yedi yaşına gelmiş ve yıllarca evde oturmaktan hayli kilo almış bir delidir artık (!) Sefer, küçük bir oda tutar Rabia ve çocuklarına; kendisi de genç eşiyle yeni aldığı daireye çekilir. Rabia'yı bağlamak da bir çözüm getirmez ve kaldığı evin duvarları dışında ne varsa her şeyi paramparça ederek dışarı kaçıp durur...

Rabia, artık kentin muhtelif semtlerinde kâh Napolyon'un askerlerine komutlar verirken, kâh yollarda, kaldırımlarda oturup bir başına ağlarken görülmektedir. Artık Sefer'in hiçbir işine yaramayan Rabia'nın onuru, ne kaynanasının ne kayınbiraderlerinin umurunda değildir...

Rabia, bir gece Diyarbakır'ın Dağkapı

seminde SSK hastanesi bitişiğindeki askeri karargâh civarında yürürken, nasılsa kırmızı şapkalı kızın büyükanne kılığına giren kurt tarafından yenilmek üzere olduğunu düşler. Kırmızı şapkalı kızın kulübesi ise, askeri karargâhın içindeki karanlık alandadır. Rabia, arkasında yürüdüklerine inandığı Napolyon'un askerlerine komut verir ve kırmızı şapkalı kızı kurtarmak üzere tel örgülerle çevrili yasak alana girer...

Nöbetçi askere, karargâha parolasız girmeye kalkan olursa vurması emredilmiştir. Asker uyarır, bağırır, ama kırmızı şapkalı kızı Napolyon'un ordusuyla kurtarmaya giden Rabia, o an hiçbir şey duymaz...

Önce bir, ardından üç kurşun Rabia'nın gövdesine boşaltılır. Yığılıp düşerken hâlâ Napolyon'un askerlerine geri çekilme komutları vermektedir. Namlusundan dumanlar çıkan nöbetçi er, onun konuştuklarından hiçbir şey anlamaz... Hakkında bildiği tek şey, "dur" ihtarına uymadığıdır...

Er, siyasal gerilimin alabildiğine boyutlandığı o günlerde, aklınca kendisine verilen "emre itaat" etmiştir (!)

Rabia, sonraki gün belediye tarafından sahipsizler mezarlığına gömülür ve o yılın insan hakları kurumlarının yıllıklarının Güneydoğu'daki "yargısız infaz"lar listesinde adı geçer.

Oysa ki ölümü değil, asıl Rabia'nın yaşamı bir yargısız infazdır...

Bu iki efsane kadın, benim kalbimde yıllar yılı ev sahibi gibi oturup kalmışlardır ve kalmaktadırlar... Çünkü Marilyn, biricik platonik aşkım, Rabia ise öz teyzemdi benim...

Sevgili Marilyn, "şimdi cehennemde Nietzsche'nin metresi olmalıdır"; anamın kara gözlü bacısı Rabia ise, belki cennette bile hâlâ Sefer'i sayıklamaktadır...

Sevginin Herkesten Şikâyeti Var

ADNAN BINYAZAR, TOPRAĞININ KOKUSUNU DİLLENDİRİYOR...

Mutahhar AKSARI

“Masalını Yitiren Dev” ve “Ölümün Gölgesi Yok” adlı iki romanından sonra Adnan Binyazar’ın öykülerinin yer aldığı “Şairin Kedisi”ni okudum. Okudum demek yetersiz kalır duygu ve düşüncelerimi anlatmakta. İmge evrenim zenginleşti, “acı çekme”nin “bir yaşam belirtisi” olduğunu bir kez daha bilincime mülhâdım. Binyazar’ın “Sezgi dönemi” diye tanımladığı “çocukluk hayatı”ndan ne denli zengin bir biçimde yararlandığını gördüm. “Yazmak” eyleminin tanımını bir kez daha şöyle zenginleştirdim: “Yazmak, içimizi sarıdan sevincin dilinden anlamak, anlatılanları ‘Dil’in malı eylemektir.” İnsanoğlunun “kurtuluşu”nun “yazmak” olduğuna inandım bir kez daha sınırsızca. Binyazar’ın romanlarını, öykülerini, denemelerini yazarken, “çorak duygularını mezar” gömdüğünü ve “güneşi” görerek “eline kalem” aldığını öğrendim.

Annesinin Ağın’da geçmesiyle çocukluğu ve gençliği Ağın’da geçen Binyazar; bana göre verdiği her üründe toprağının kokusunu dillendiriyor. Ya da bir başka deyişle et ile tınak gibi olduğu toprağını hiç unutmuyor. Birkaç örnek vermem gerekirse: “av bağırtılı konuşmalarını, güleç yüzlerini, toprak kokan soluklarını özlediği” çocukluk dünyasının insanları, “Bozdan griye renkte renk arayan” ve “güneşin okşayıcı ışığı altında, ekin saplarının sarısına” bürünen tarlalar, “Umut bağladığı” dağlar, “sevinci”ni “boğup yüreğini daraltan” dağlar, “ince akan bir dağ çeşmesinin sızıltısı” ve “ciğerine dolan dağ elması kokusu”na benzettiği, “toprakta göğeri dışarıya çıkmaya çabalayan bitkiler gibi taze” gördüğü taze gelinin sesi, “topak elleri ekmek kokulu”, “gün yanığı yüzünde cevahir taşı gibi ışıldayan kısık gözleriyle” anası, ağzında “kan kırmızı narların sulu kütürtüsü”, “evinin önünde semer onarıırken göremeyeceği Sakagilin Abdurrahman Emmi”, “bahçe duvarının ardındaki periler yurdunun” sahibi “Osman Dayı”, “her tanesi ışık topu narların” sahibi Memet Gündüz, “Her gün dağ taş ışımadan

bahçesine inip yaprakları bir bir okşayan emekli Nahiye Müdürü Sabri Bey”, “kütürtülü sesiyle çocuklarına” bağırarak “Dalkıran Abla”, “ihhh! ihhh!” diye körük çekip, parıltısını gökteki ay’ın kıskanacağı sahanlar” kalaylayan “Kalaycı Osman Emmi”, “Kortikoğlu uzun havalar söylerken”, “dut ağaçlarının altında, yüzünün çizgilerinden parmak uçlarına” kadar “titreyerek ‘Ağır Hava’ oynayamayacak olan Terzi Muhlis Ağabey”, “yaz başı, alaran üzümle toplayıp, can derdine düşümlere gönderemeyecek” olan “Şemsettin Korkmaz”, “Kemerli gümüş işlemeli Fatime Abla”, “akşamüzeri, besili öküzleri önünde, iki kat olmuş bedenine yaslanarak çift’ten dönen Hüseyin Emmi”, “yüzünde yediveren gülleri açan gülüşü” ile “Ömer Emmi”, “Osman tepesine gün vuranda, koyunu kuzuyu davara katıp” eve dönen ve “yanınca avluya gevrek kokuları yayılan üzüm kütüklerini ocağa süremeyecek” ve “okullarda okuyan oğlunun özlediği katmeri açamayacak” olan anası...

Şiirsel bir dil...Doyumsuz betimlemeler...İnce bir duyarlık...Ve ille de toprağının kokusunu dillendiren tümceler...

Emin Özdemir; kitap hakkındaki düşüncelerini şu sözcüklerle ifade ediyor: “Binyazar; şiirselliğin beslediği büyüleyici bir söylemle acının, hüznün, sevinin duygu uçlarıyla dokunduğu bir gökkuşağının içine sokuyor.” ve “Yazınsallığın sınırlarını zorlamadan onları yaşamı güzelleştiren, renklendiren incelikler ölçüsünde, körelten, zehirleyen çirkinliklerle de yüz yüze getiriyor. Şairin Kedisi’nin kimi öyküleri, insanoğlunun yaşamı çekilmez kılan edimleri karşısında koparılmış bir çılgılık, kimileri de insanoğluna sunulmuş bir güzellik.”

Daha fazla söze hiç gerek yok!

Okuyunca; göreceksiniz, duyacaksınız, hissedeceksiniz...

28 Mayıs 2006

AĞIN'DAN MANİLER*

İlimon ekdim taşa
Bitmedi kaldı kışa
Kız ben seni alacam
Askerlik geldi başa

İrahan biçim biçim
Ölürüm senin için
Ben bu canı saklarım
Sevdiğim oğlan için

Karşıda kara kartal
Kanadı beni tartar
Nişanlım köy içinde
Gördükçe ömrüm artar

Kottik cevizden uçtum
Çayır çimene düştüm
Bin gurusluk kız idim
Kadir bilmeze düştüm

Mor teveğin bağına
Düştü gönül ağına
Hani gelmem demiştin
Niye geldin Ağın'a

Mektup yazdım karadan
Dağlar kalsın aradan
Beni yâre kavuşturd
Yeri göğü yaradan

Nazlı yâr yeter oldu
Horozlar öter oldu
Senin bana yaptığın
Ölümden beter oldu

Odalarda iskele
Gitti yârim askere
Kurbanın olam çavuş
Ver yârime teskere

Ördek göllerde olur
Ceylan çöllerde olur
Yâri çirkin olanın
Gözü ellerde olur

Pınar susuz olur mu
Dibi kumsuz olur mu
Gidin kadiya sorun
Yiğit yârsız olur mu

Sini üstünde pekmez
Bu pekmez bize yetmez
Şu Ağın'ın kızları
Çalgısız gelin gitmez

Su gelir ahmayınan
Bendini yıhmayınan
Çirkin güzel mi olur
Çoh altın takmayınan

Tıngır mungır atarım
İlk akşamdan yatarım
Eller çezme çezerken
Ben küleği tartarım

Yanı kayalı oldu
Ardı dayalı oldu
Fırat Ağın'a gelmiş
Bizim bağ yalı oldu

Yeşil perde yüktedir
Evleri gediktedir
Ben yârimi tanırım
Beşinci bölüktedir.

Yandı canım
Tutuştı yandı canım
Desem el beni kınar
Demesem yandı canım

* Ağın Kaymakamlığı - Ağın'a Yolculuk, sh: 192-193

ANAMA

Mehmet ERGÖNÜL

Kalır mı içimde hiç yeni heves
Ömür çiçeğini yolduğum zaman.
Ağlar baş ucumda garip kalanlar
Ateşi sinemde bulduğum zaman.

Sabah yelleriyle dağılmaz tasam
Yalnız olur muydum, garip olmasam?
Düşsem yollarına, düşsem ağlasam
Gurbette ümitsiz kaldığım zaman.

Çimenler, ağaçlar, sevdiğim kuşlar
Hayat çıkmazında ulu yokuşlar.
Tükendiği yerde dert gene başlar
Geceyi yasımla böldüğüm zaman.

Yedi kat göklerden indi kartalım
Ne tomurcuk kaldı, ne yeşil dalım.
Yetiş imdadıma ağzı dualım
Sıladan uzakta olduğum zaman.

N'OLUR

Kuruyan nehirim, susan rüzgârım
Esip dallarımı biçeydin n'olur?
Dünyalık düşüncem, ömürlük varım
Düştüğüm yollardan geçeydin n'olur?

Dalda kuş misâli, dağda boraydın
Başıma yıkıldın sırça saraydın
Yurt kurdun içimde bari soraydın
Gönül yaylamızdan göçeydin n'olur?

Benim varılmayan hayali şehir
Yüklenmiş sırtıma bin yıllık kahır
Benim ardın sıra çağlayan nehir
Eğilip suyumdan içeydin n'olur.

MOLLA ÖRKEN, ANŞA, ÇIRNO...

Nuran ALPASLAN

Okullar açılınca, bir kat yatak ve tahta bavuldan ibaret eşyayı alıp öğretmenlik yapacağım Sivelan köyüne varmak üzere Hakkârî'den ayrıldım. En yakın yerde kamyonundan indiğimde, köye varmak için dört-beş saat yürümem gerektiğini söylediler.

Zorunlu olarak tepeyi tırmanmaya başladım, aynı yere gitmekte olan Molla Örken'le orada tanışmıştım. Yıllardır imamlık yaptığı halde, toplanan hakkın şeker çay parasına bile yetmediği için zaman zaman köyleri dolaşıp vaaz vermek suretiyle yaşamlarını sürdürdüklerinden bahsetti.

Önümüzde dört saatlik yol vardı. İlgi duyduğum tüm bilgileri aldıktan sonra özel hayatını detayı ile anlatmaya başladı.

Babası köyün zenginlerindenmiş. Dört kadınla evlenmiş. Sürülerini, tarlalarını şöret uğruna harca-yıp, altmış iki yaşında sefalet içinde öldüğünde tam on altı yetim bırakmış ardında.

"Altı yaşındaydım o zamanlar. Sofradan bir boğaz eksik olsun diye, bacılarımı evde bırakıp bizleri uşak olarak savurdu anam sağa sola. Benim kismetim de Başkale'de Şeyh Kazım'ın kapısıymış...O yaştaki çift sürmekten ve ahır temizliğinden tut, çobanlığa kadar her işi boğaz tokluğuna yaptım. Ta ki askere gidene kadar. Üzerimde hakkı kalmasın diye, Şeyh Efendi boş zamanlarında eski Türkçeyi elifinden esiresine de-ğün öğretti.

Askerden bir kat eski urbamla köyüne döndüm. İşimi kurayım dedim ama, ne tarla ne para, ne de da-var vardı. Akranlarımla tümü evlenmiş, çocukluğa karışmışlardı. Ben de evleneyim dedimse de, yaklaştığım kimseden yüz bulamadım.

Bir akşamüzeri Beşir'in dul kızına yaklaşıp laf sar-katınca olanlar oldu. Kızın ağaları komalık edene ka-dar dövüp dere kıyısına sürüklediler beni. Bacım im-dadıma yetişip üç ay bakım yaptı, aş ekmek verdi.

Kendime gelince ibadete başladım. Hastalara se-ğirtip Kuran okuyor, cenazeleri defnediyordum. Şeyh Kazım'ın yanında ilim görmüştür diyerek benden ya-rarlanmak isteyen köylüler, kendi aralarında topladık-ları az bir başlık parasıyla Kaçakçı Kerem'in dul eşi Dire'yle evlendirdiler beni.

Şimir ve Siso üveylerin yanına Reşo da dünyaya gelince, beş nüfusu beslemek için böyle çırpınıp duru-rum."

Bu ilginç sohbetle çetin yolculuğu tamamlayıp muhtarın evine vardım. Bu köyde ilk kez ben açacak-

tım okulu, ama ne okul binası ne de araç gereç vardı. Uzun süre okul için uygun bir yer aramama rağmen boş bir göz oda bile bulamadım. Haftada bir, altı kilo-metre ötedeki jandarma karakoluna varıp Milli Eğitim Müdürlüğü'nü bilgilendirmeme rağmen 'durumu ida-re et' diyerek geçiştiriyorlardı.

İki ay kaldığım süre içerisinde, aşiretin azıllı eşkı-yası Çirno ile tanıştım. Yılda bir kez köylere çıkıp ağa-ya hak topluyormuş.

Aşiretin merkezi olan Ağata'da yaşayan Abdi Ağ'a'dan övgüyle bahsedip, halkın can ve mal güven-liğini sağladığı gibi arazilerini işleten, sürülerini otla-tan, köylülerin geçimini karşılayıp herkesin mutluluk içinde yaşamını sürdüren düzenini babadan oğula ya-şatıp gidiyormuş.

Aklıma Örken geldi o anda. O'nun böyle bir gü-venceye ihtiyacı vardı. Birkaç gün sonra konuyu açın-ca "ben çoktandır böyle bir hazırlık içindeydim" de-di. Çocuklukta Başkale'de Şeyh Kazım'a verdiği oğlu Reşo'nun ortaokulu bitirmesini bekliyormuş.

- Dört koyunumu geçenlerde Cilemik'e götürüp satınca uşaklarıma birer lastik ayakkabı, Dire'ye de fis-tanlık almıştım.

* * *

Havalar soğumuş, kar her tarafı kaplamıştı. Bir sa-bah, odasında kaldığım muhtar beni kaldırarak elime bir kâğıt tutuşturdu. "Dışarıda bekleyen jandarmalar getirdi" dedi. Milli Eğitim Müdürlüğü'nden gelen ya-zıda; Ağata'ya atandığım ve hemen gidip göreve baş-lamam gerektiği belirtiliyordu.

Yüksekova düzlüklerinin İran sınırına kadar uzan-tısının ortasında kurulmuş büyük bir köydü Ağata. Or-tasından geçen Gırmalı Çayı'nın suyu, temizliğin yanı sıra içme suyu olarak da kullanılmaktaydı. Hemen ötesinde, çeşitli tarihlerde civardan gelen göçmenlerin kurduğu bir mahalle vardı. Bunlar, yerlilere çobanlık ve marabalık yaparak geçiniyorlardı.

Molla Örken, Ağ'a'dan ve köylülerden göçünü ge-tirmek için destur almak amacıyla köye gelip Arap Misto'nun konduğu oldu. Kesekâğıdındaki kuru üzümü sundu. Hanım Kadın için paketlediği üçetekliği ayırdı ve ağa'ya vereceği yüz lirayı zarfa yerleştirdi.

Bu göç olayından en çok kaygı duyanların başın-da Muhtar Ramo geliyordu. İhtiyar Heyeti ve köylüle-ri toplayıp bundan böyle göçebe kabul edilmemesini karara bağlamak istiyordu.

Yüksek duvarlarla çevrili geniş bir alanda, ağa ve

kardeşleri İdris ve Yakup'a ait üç konaktan başka ortada 'divanhane' dedikleri bir toplantı salonu vardı. Ortalığı, duvarda karşılıklı duran iki adet on dört numara gaz lambası aydınlatıyordu. Abdi Ağa, başında ipek puşusu, dudaklarını örten gür bıyıkları ile sedirin üzerine bağdaş kurmuş etrafında dizilen köylülerle sohbet dalmıştı.

Molla Örken içeri girince tüm gözler ona çevrildi. Örken, elini göğsüne koyup "selamünaleyküm" dedi. Ağa, selamını aldıktan sonra:

"Gel bakalım yamacıma" deyip elini öptürdü. Uzatılan zarfı dürtüp cebine koydu. "Uşakların rızgını kesmeseydin bari" dedi.

- Tümü ayağının tımağına kurban olsun Aşam. Evde aş var, ekmek var...Geçenlerde Cilemik'e (Hakkârî) varıp acar uruba da aldım tümüne.

O akşam, bir kısım köylüler de muhtarın evinde toplanmışlardı. En yaşlı olan Pir Ahmo'nun sohbeti uzun süre devam etti. Muhtar Ramo yerinden kalktı. Orta yere gelip boynundaki puşu ile suratını sildi:

- Sevgili köylülerim. Başta Aşamızın sayesinde, yıllardan beri köyümüzde huzur içinde yaşamaktayız. Şeyhler, seytitler her daim bizden hoşnut kalmışlardır. Partililer sık sık gelip iccah çayımızı içer nutuk atarlar. Bu yaşantımızı gören aşiretten bazıları, göçlerini aparıp geldiler. Aşağıda koca bir mahalle kurdular. Onlar bizlere hizmet edip, gerektiğinde ağaya, şeyhlere dünyalık verirler ama karıları her yıl doğurup külfetlerini artırırılar. İlerde iş bulamayınca, korkarım başımıza dert olacaklar...

Çatalbaş, Ramo'nun sözünü kesti:

- Hude hakkı, doğru söyledi muhtar. İnsanlar yoksulluktan gamandığı için göç ederler. Sefalet, insan mutluluğunun amansız düşmanıdır. Girdiği yerde özgürlük olmaz, isyanlar başlar. Bunun içindir ki, başını sokacak bir deliği bile olmadan köye gelen her göç bize külfet çıkarır.

-Destur ver de bir iki kelam edeyim, dedi Bulduk Rıza. İki adım öne geçip muhtardan tarafa döndü:

-Hude hakkı pek güzel konuştunuz ama aklımdan şöyle bir şey geçiyor, onu demeden edemedim. Bunlar geldikleri yerde de mal mülk sahibi değillerdi. Daha sözünü bitirmemişti ki, Seydo Onbaşı öfkeyle kalıp Bulduk Rıza'yı öteye itti.

- Ramo'nun güzel kelimeleri haklı çıktı gördünüz mü? Aha, şimdiden ikilik başladı. Allah, yarattığı kulların rızgını veriyor vermesine ama, kimine gıdım gıdım, kimine de patlayıncaya dek...Şehirli her gün radyo dinliyor, dünya her gün yenilik ve icatlarla değişiyor. Oysa biz, yüz yıl evvelki gibi şurdan şuraya bin yıllık kızaklarla ulaşabiliyoruz. Afetlerde bile halimizi şehre iletecek tilifondan yoksunuz. Öz çocukları-

mıza urubayı bırak, yılda bir kara lastiği kaçımız alabiliyor? Akşamları kaç hane şişeli lamba kullanabiliyor? Böyle gümansız yaşamamızın sebebi de Bulduk gibi düşündüğümüz içindir. Camız gibi çalışıp kazancımızı şuna buna yediriyoruz ki öte dünyada yer kapalım. Bu kembah dünyada insanca yaşamaya hakkımız yok mu? Alın teriyle kazandığımızı başkalarına kaptırmayalım. Aldığı vergilere karşılık devletten hizmet isteyelim.

Uzun süren sessizliğin ardından Pir Ahmo tespihini cebine koyup elini havaya kaldırdı:

- "Beni dinleyin komşular" dedi. Muhtar'a ve Seydo Onbaşı'ya baktı:

- "Dinliyoh gurban" dediler.

- Yaşca hepinizden büyüğüm.

- Belli gurban.

- Babalarınızın meclisinde bulundum.

- Doğridir vallah.

- Böyük Ağa'ya hizmet ettim senelerce. Eski günleri oranlayan Seydo'ya hak vereceğim vermesine ama, yoksulluğun nedenini göçmenlerde ararsanız nabal altında kalırsınız. Şeyhler, seytitler için de bişey söyleyemem, Allah'tan korkarım. Demeğim o ki, kazancınızı kaptırmazsanız hayıflanmazsınız...

Molla Örken ile Arap Misto, bu konuşmaların ortasında gelip bir köşeye ilişmişlerdi. Toplantı bitmeden de yavaşça kalkıp odayı terk ettiler.

Hakkârî'de kaldığım süre içerisinde, her akşam beraber olduğum Doktor Cemil, bir hafta sonu köye geldi. Kadın Ana (Ağa'nın anası) ağır hastaydı. Onu muayene edip ilaçlarını verdikten sonra bana uğradı. Yüksekova Hükümet'tabipliği ve Kaymakam vekilliği yapıyormuş. Onun şahsıma gösterdiği ilgi nedeniyle köylülerin davranışları değişmişti. "Sen bize Kaymakamınızın emanetisin" diyerek saygıda kusur etmiyorlardı. Fırsatını bulup, Muhtar Ramo'ya da Molla Örken'in göçmen olarak köye kabul edilmesini istedim. Beni kırmadı ve Örken'in eşyalarını almak üzere Arap Misto'yu görevlendirerek köye gönderdi.

* * *

Şiddetli soğuklar başlamadan maaşımı alıp ihtiyaçlarımı gidermek için ilçeye gittim. Öğrencilerime biraz kırtasiye aldıktan sonra yola çıktım. Yedi saatlik yolu tamamlamak üzereyken şiddetli bir tipiye yakalandım. İki metre ileriye göremez oldum. Kar, soluğumu kesiyordu. Kendimi toparlamaya çalışıp var gücümle imdat çağırısı yaptım. Az sonra silah sesiyle cevap aldım. Karşımda Eşkiya Çıno'yu görünce derin bir nefes aldım. Koluna girip mağarasına sığındım. Arkadaşı Hıdo ile orada tanıştım. Sıcak bir çay içip kecenin altına girdim.

Gecenin bir vaktinde uyandığımda, mağara ağzı-

nı kapatan çalılıkların arasından gökyüzündeki yıldızları gördüm. Çırno hâlâ oturduğu yerde derin derin sigarasını çekiyordu. Muhtemelen özgürlüğün hayalini kurup karısını ve çocuklarını düşünüyordu. Hido'yu yavaşça dürttü:

- Bu gün uyuyamıyom babo, iki kelam edah mı?
- Edah gardaş. Di anlat ki, dinleyek.
- Nereden başlasam ki acep?
- Ağnat, ağnat da döktür gamındakilerini, açılırsın.

Çırno, on dört yaşında babasını kaybedince marabalık, çobanlık yaparak evini geçindirmek zorunda kalmıştı.

- Köyümüzde güzel bir kıza sevdalandım. Gece gündüz peşinde dolaşım. Şeherden üzüm, püsküğü alıp onu besledim. Sonunda başlık parası için babasıyla pazarlığa oturduk. Davarları satıp parasını ödedim. Bir yıl hizmetçilik şartını da kabul ederek evlendim. İki çocuktan sonra emmim oğlunun karıyla ilişki kurduğunu öğrendiğimde beynimden vurulmuşa döndüm. O öfkeyle karımı dövüp gönderdim...

- Yazık etmişsin. O kadar masraf boşa gitti dese-ne.

- Anam da senin gibi düşünmüş olacak ki, akşamın dar vaktinde Karım Anşa'yı aparıp getirdi. Olanları unutup mutluluğu yeniden yakalamışım. Ufak bir sermayeyle yağ yapağı alıp satmaya başladım:

- Bre enayi! Aklından zorun mu vardı ki dağ adamı oldun?

- Belli ki böyleymiş anlımın yazısı...Elimden ne gelir ki?

- Nasıl oldu?

- Günün birinde köye candarmalar geldi. Yaşıtlarımı askere aparınca dünyam karardı. Dizlerimin bağı çözülmüş, iş tutamaz olmuştum. Askere gidersem iki yıl aileme kim bakacaktır? Üstelik emmim oğlu tilki gibi bekliyordu. O anda Ağa'ya sığınmaya karar verdim. Anam da anlamıştı kararlılığımı. Gece karanlığında yola çıkarken dar günler için sakladığı iki altın avucuma sıkıştırdı.

- Anladım aslanım.

- Abdi Ağa, aş a ekmeğe katkıda bulundu. Eski püskü de olsa uruba giydirdi. Onun bu iyiliğine karşı borcumu ödüyorum.

Eşkîya Hido derin derin içini çekti.

- Biraz önce uyku gözlerimden akıyordu. Benim de yaramı deştin, efkârlandım. Feleğin sillesini sadece sen yemiş değilsin.

- Dök sen de içinin zehirini gardaş.

- Dağ adamlığı, dertli insanların kaderidir. Kimini yokluk, kimini dert düşürür buralara. Kaderin bir kere tersine dönmeyedursun, toplum da barındırmaz arala-

rında. Felaketini azdırır, bir yudum suda boğmak isterler seni. Sorunlarına, dertlerine kimse aldırış etmez. Mahkeme dedikleri ceza makinesini işletirler. Ondan başını kurtarmak için de mesken edersin dağları. En güzel avratlar kollarını açıp aşk ararken, senin boklu karına dikerler gözlerini. Bunun için terk edersin yuvanı.

- Sen neden eşkıya oldun?

- Senin gibi avrat yüzündendir. Çok darlık çekmişem bir zamanlar. Açlık zorlayınca arsızlıkla, hırsızlıkla körletirdik nefsimizi. Köy yerinde iş bulamayınca insan ne yapar ki?...Bir bahar günü kendi kendime silkindim. Güven duydum şahsıma. Yoksulluk perdesini aralayıp ufuktaki umut ışığına koşmak istedim. İlk kez Acemistan'a gidip bir çuval akkuyruk çayı ile biraz pırtı getirdim. Kazandığım parayla onurlu ve başı dik bir insan oluvermişim. Köylünün gözünde saygın bir yerim olmuştu... Kör talihim bana bu mutluluğu çok görmüş olacak ki, işimden son dönüşümde yatağında bir deyyusla sarmaş dolaş gördüm kadını. Silahımı doğrultup adamın postunu kalbura çevirdim. Kadın yaralı olarak kurtuldu... Bir cinayet işlemişim. Kalan ömrümü mapus damlarında geçirmeye hiç niyetim yoktu. Hemen dağa çıktım. Aylarca aç, sefil dolaşım. Abdi Ağa sahiplendiğinde iğne yemiş ite dönmüşüm. Sonra beni besledi, uruba verdi. Bu silah ve cephaneleri emanet etti.

- Eyi yapmamışsın Hido. Tıpkı benim gibi cahillik etmişsin. Mahpusluk kötü ama ardında özgürlük ya da af var.

- Zamanında teslim olsaydım iyiydi, ama şimdi öyle mi? Yıllardan beri işlenen suçların failleri yakalanamayınca işin kolayına gidip suçu üzerime yıktılar. Şimdi teslim olsam ömrümün sonuna kadar aklanamam.

- Doğru dersin kıro. Dağ adamı olmuşak bi kez, ölünceye dek böyle gidecek zaar...

Çok geçmeden Eşkîya Çırno'nun Yılanlı Mağara'da pusuya düşürülerek vurulduğu duyuldu. Çırno'nun yaralı bedenini Çaldıranlı Sato ile Şiho sedye ile köye getirdiler. Bir kısım köylüler bu işin düşman aşiretinin adamları tarafından tezgâhlandığını düşünerek dağa çıktılar. Abdi Ağa, Çırno'yu hastaneye yetiştirmek için yola çıktı.

Can derindeydi Çırno. Karısı Anşa, hırıltılı boğazına bir tül bent ile su akıtmaya çalışıyordu. Kadınlar, iki çocuğu ile ortada kalan Anşa'yı teskin etmeye çalışıyorlardı. Molla Örken, Kuran okuyup üflüyordu suratına...

Önemli kararlar genellikle akşamları alınırdı Ağa'nın konağında. Hizmetçiği gönderip Şiho'yu alırdı. Akkadın önüne bir topak peynir ile birkaç tane

zeytin koydu:

- Beri bak Şiho, Çatalbaş'la güveyisinin. Çımo'yu vurduklarını gördün değil mi?

Biraz afalladı. Çoktan beri Ağa ile Çataltaş'ın aralarındaki tatsızlığı biliyordu. Diyeceklerini kafasında toparlamaya çalıştı. Güzel bir ifadeyle belki çobanlık-tan kurtulur, Ağa kapısına yanaşma olabilirdi. Oğlanın başlık parasını öder, hatta birkaç dönüm tarla bile verebilirdi işlemeye.

- Toklunun biri sürüden ayrılmış öze doğru gidiyordu. Ardından seğırttim. Yılanlı Mağara'nın altında kaynaktan su içtiğini gördüm Çımo'nun. O sırada Çatalbaş ile Haydar da yamacı aşmış ilerliyorlardı ondan yana. Orada pısmış beklerken silah sesleri duydum. Kafamı kaldırdığımda Çımo debeleniyordu. Vuranlar da özü aşıp kayboldular. Sato da gelince birlikte apardık köye.

- Candarmaya aynı damağını yinelersin.

- Emrin gözüm üzerine gurban.

Yaralı için hemen kızak hazırlandı. Karısı başında olmak üzere şehre doğru yola çıktılar ama nafile, yetiştiremediler.

Ertesi gün iki jandarma geldi. Çatalbaş'ı kelepçeleterek götürdüler.

Çımo'nun cenazesinde, Anşa'nın çocuklarına sarılarak ağlaması herkesi duygulandırdı. Acısına ortak olup gözyaşı döktüler. Genç yaşında iki yetimi ile ortada kalan bu çaresizlerin geleceği herkesi düşündürüyordu.

Bu acı olayın ardından bir müddet devam eden köylülerin yetimlere olan ilgisi yavaş yavaş azalmaya başladı. Kadın Ana bazen uğrayıp ihtiyaçlarını tespit ettikten sonra gereğini yapıyordu, ama hayatının sonuna dek bunun böyle sürmeyeceğini de biliyordu Anşa. Köyüne haber salıp göçünü aldırma istiyordu. 'Zengindir, darlık çekmemişlerdir ama halden anırlar' diyerek Kadın Ana'ya gitti:

- Ayağının altını öpeyim anam, uşaklarım ser sefil...önümüz kış bilirsın, gümansız kaldım. Şimdiye dek çok iyiliğini gördüm, daha fazlasını istemeye hakkım yoktur ama yine de çaresizlikten geldim kapına.

- Dinle kızım, bu aşirette senin gibi bir sürü günahsız var. Bir ağa tümüne elini uzatsa kolunu geri alamaz. Biz alın yazısını değiştiremeyiz ki!..Takdir-i ilahi deyip kaderine razı olacaksın.

- Doğri, hemi de münasip söylersin ama köyüme aparmak istiyorum yetimlerimi. Bilirsiniz, canı pahasına hizmet etti rahmetli. Ne olur bu son hizmeti esirgemeyin bizden...

- "Nankörlüğün, utanmazlığın bu kadarını heç görüp duymamışam" deyip omuzlarından sarsmaya baş-

ladı. "Hangi hizmetinden söz edersin sen? Yıllardır ne yer içersiniz dört nüfusla? O yetmiyormuş gibi düşünman da kazandırdınız aşirete. Uzun süre kan dökülmemişti. Ağa'n ekmekten aştan kesilmiştir bu olayın ardından."

- Beri bak kadın, şimdiye dek mülayim laf ettiysen eyi bil ki sırf Çımo'nun hatırı içindi. Onu pis işlerinize alet edip başını yedikten sonra suçlamanıza dayanmam. Çatalbaş'ın güveyini soyduran siz değil miydiniz? Günahsız adamları 'Çımo'yu öldürdü' diye iftira atarak mapus damlarına tıktırdığınızdan habarım yok mu sanırsınız?

Anşa'nın bu çıkışı Kadın Ana'yı şaşırttı. Hayatında ilk kez karşılaştığı bir isyandı bu. Telaş içinde bir şeyler söylemeye çalışırken dili dolanıyordu. Daha çok yaklaştı. Bu kez yapmacık bir şefkatle okşamaya başladı. Anşa elini itti, öfkesi devam ediyordu.

- Ölmüş eşşek kurttan korkmaz! Bunun için çevirdiğiniz dümenlerin tümünü aşirete ve Çilemik'in Vali Paşasına anlatacağım. Kirli urubalarınızı sereceğim orta yere. Herkes öğrenecek sizin ne kes insan olduğunuz...

- Bir yol dinle benim kara bahtlı Anşa'm. Daha körpe iken dul kaldın. İki külfetle büsbütün gümansızsın. Kim olsa senin yerinde öfkelenmez ki? Ağa'n da ben de gece gündüz seni düşünmez miyiz sandın? Daha geçende şehere iki toklu aparıp hâkime sundu. Giden ağşam belkim kulağın çınlamıştır, varıp bana dedi ki, 'hanemize alıp yetimlerine bakalım.' Yukarıda Allah var, yalan diyemem, buna gönlüm razı olmadı. Neden dersen, daha tazesin, önünde uzun yıllar var. Benim günlerim sayılı, erken ölürsem seni atarlar so-kağa. Ama şimdi bu güzel suratınla bulursun bir yiğit, mutlu günler geçirirsiniz baş başa.

- Düşüncen sana kalsın!.. Tümünüzün suratını şeytan görsün!.. Kembah olası bu köyde kalamam artık. Beni aparacaksınız!..

Kadın Ana örtüsüyle gözyaşlarını silerken derin bir iç çekti:

- Rahmetli, tüm Çilembik'in en yiğidiydi. Onu takdir etmeyen yoktu. Ölümü herkesi yasa boğdu. Ağa'n gereğini fazlasıyla yapacaktır. Dileğine gelince; sabah yerine getirilecektir.

"Hude razı" diyerek çıkmak isteyen Anşa'yı sedire oturttu. Kilere varıp bir bohça tandır ekmeği ile biraz peyniri eline tutuşturup gönderdi.

Birkaç gün sonra yanaşmalarının güvenliğinde Anşa'yı köyüne gönderen Abdi Ağa, üç koyun ile dört yüz lira para vermeyi de ihmal etmedi.

Mayıs ' 2006

YÜREĞİMDEN DÜŞEN CEMRE

M. Fatih AYDEMİR

*Ama fazla da üzülmeye hayat bir gün
Ayrıktan kaçılmıyor
Hem çok zor hem de çok kısa bir macera ömür
Ömür imtihanla geçiyor.*

Sezen Aksu

Cemreler düştü, geçti mevsimimizden. Ve düş gibi mi geçmekte ömür? Bu kısa macerada bir şeylere tutunmak gerekiyor. Neye?

Düşmemek için değil belki de, bu tutunmak, yaşamın derinliklerindeki gerçek anlamına yol almak için. Aradığımız o tutulacak kıymet yüreğimizde saklı olmasın. Çok zaman bulamayışımızın nedeni yanlış yerde arayışlarımızdır, kim bilir?

İlla ki siz de yaşamışsınızdır, gözlüğünüzü aramış, tüm evin altını üstüne getirdikten sonra, gözlüğünüzü burnunuzun hemen üstünde ve tam gözünüzün önünde bulma şaşkınlığını!

Biz, aynaların yalan söylediği dünyaların çocukları mıyız? Bilmiyor muyuz bakmayı, bakınca görmeyi... İlkokuldan hafızama yer etmiş bilgilerin içinde, öne çıkan, sıvırlan ne idi diye sorarsanız, gerilere doğru dönüp çocukluğumu çağırıldığında ilk aklıma düşen, Hayat Bilgisi kitabımızdaki "Bakmak ve Görmek" isimli ders konusudur. O güne kadar bakmanın ve görmenin birbirine sanılmış iki kardeş olduğunu düşünürdüm. Oysa ki onlar sırt sırta vermiş ve birbirlerinden çok farklı yönleri bakan iki düello kahramanıydı. Acaba yürekerimize dönüp bakınca, göremiyor muyuz içimizdeki cevheri?

Boşlukta kalmamak, düşmemek için aradığımız o değer, hepimizin yüreğinin dehlizlerinde yatan, inci-mercantlarla süslenmiş, ipek kaftanlarla sarıp sarmalanmış ve biz dilemedikçe ve tüm varlığımızca istemedikçe su yüzüne çıkmayacak olan gerçek hazinemiz, sevdamız olmasın. Biz, sevdasız neye yararız?

Düşünmenizi istediğim; belki bir düş değil, kâbus gibi bir şey ama bir an için düşünün. Sevdığınız her şeyi aklınıza bir bir dizin. Ve tüm dizdiğiniz o sevdalar bütünü bildiğiniz en yüksek uçurumdan aşağıya yuvarlayın (yüreğiniz el verirse bunu düşünün). Ne kalır ki geriye!.. Bizler, her yeni gün "hayat postanesi"nden, durmaksızın şikâyet mektupları göndermiyor muyuz talihimizin bize küstüp taşındığı şehre?

İçimizdeki ve çok zaman unutulmaya mahkûm kıldığımız o sevdaya, af çıkardığımız ilk anda cemre gibi düşer yüreğe? Adım adım gelir. Bıraktığı iz giderek koyulaşır, derinleşir ve sonunda bizi esir alır. Ondan önce bildiğimiz dünyamızı kapı dışarı eder, tüm hüriyetlerimizi çöpe atarak ve baskıların üstüne basa basa, yüreğimizdeki yaz akşamlarının ferahlığında, kendimizi seveda fanusunun içine hapsederiz.

Birinci cemre düşer, önce gözümüz seçer ve seveda mayasını içimize sürmeye başlar. "Gözü ile sevmeyi gönlü ile sevmeyi" denilmemiş miydi? Denilmediyse desin biri. Düne, bugüne ve yarına sığdırılmış, sıkıştırılmış hayat, güzel görmeyi bilenlerin yüreğinde uzuyor. Yoksa hepimizin bildiği söz ile "üç günlük dünya" oluverip çıkıyor. Gözümüzün önünde büyütüyoruz sevdamızı. Kimselere el sürdürmüyoruz. Gözümüz gibi bakıyoruz.

Sonra cemre dilimize düşüyor. Hep ondan bahsetme ihtiya-

cı duyuyoruz. Onu konuşmadıkça nefes alamıyoruz. Herhangi bir mevsunun orta yerinde, hayatımızı bağlaç eğleyip, konunun kiblesini ona çevirerek, hayat maratonunun içinde, soluk almaya yarayan bir vaha imar ediyoruz. Dünyanın mengenesine sıkışmış yaşamlarımızın direnç kaynağı oluveriyor. Cümlelerimiz onun uçurtmasının kuyruğuna tutunup gelince, türkülere yürek derinliğimizden gelen ezgiler yerleşiyor. Her defasında, hepimizin sevdası ile dilenmiş aşklarımız yayılıyor cihana. Sevda dillere düşüyor. Ama bu dil değer düşüren değil, destanlar yazan sevdalara yelken açıyor.

Kalp, yürek olmak için son cemrenin kendi payına düşmesini arzuluyor. Sevdanın cemresi yürek ediyor kalbi. Biliyor ki seveda bereketlidir. Sevmeye başlayınca bir başka ritme bürünür, bir başka atmaya başlar yürek. Sevdanın melodisi öyle bildik bir ritme açılır ki, o pencereden görünen yıldızlı gökyüzü bahçesini her göz tanır. Artık kusurlarından münezzeh seveda, nakış-nakış aşk işler içimize. Yüreğimize batan sevdanın tığı, o bildik acıyı tattırmaz benliğimize. Bize dokununca değil, sevdamıza dokunulursa acır yürek yaramız.

Vaktimizin hırsız nice yenilikler altında eziliyor, zamanı ısıraf ediyoruz. İnsana özgü "ruh inceliğimizden" çalıp, maddeye mi yeniliyor? Teknolojinin peşi sıra gitmenin bedelini, ruhumuzdan ödünler vererek ödüyoruz. Bir zamanlar el kadar olan dünyamızı çok gerilerde bıraktık. Şimdi dünyayı -teknoloji ile- avuçlarımızın içinde eritiyoruz. Ancak; dokunmadan, tutmadan ve emek harcamadan bir kazanım elde edebileceğimize mi inanmaya başladık? Bunun için midir ki; artık daha çok sevgisizlik, dengesizlik ve dengesizliklerle karşılaşılıyor ve yaşıyoruz. İnsana özgü duygularımızı çok mu göz ardı ettik? Sevda gibi, sıra gibi, gurbet gibi...

Şu hayatta tutunacak ve anlık dahi olsa soluklanacak seveda koylarına muhtaç değil miyiz? Dönüp bakmaya üşendiğimiz ruhumuzda bize özgü ekilmiş bir seveda başağı var. Bilmediğimiz bir şehirde gezinirken, hiç ummadığımız bir sokağın ucundan karşımıza çıkan eşsiz manzara gibi, ansızın karşımıza çıkıveriyor. Görmezden de gelelim. Bu seveda önümüze dikiliyor, uzaktan, bilmediğimiz bir mekandan çıkıp gelen türkülerin kollarında. O bizim hatırlamaktan korktuğumuz sevdamız. Göz yaşı oluyor, o içimizdeki saklı şehirden, saklı hazineden akıp düşüyor yere. Nimet gibi çekiniyoruz üstüne basmaktan, bir adım sonrasına ayak uzatıyoruz. Çünkü o içimizdeki sevdadan düşen mübarek bir parça.

Sizleri o sevdaya çağırıyorum. Yüreğinizdeki Ağın'a çağırıyorum. İçimizdeki kadar yakın, ta içimizdeki kadar uzak o memlekete çağırıyorum. Uzaklıklar, yüreğimizdeki sevdanın gücü ile orantılı olmasın. Şarkıların dili ile konuşsam "seven ne yapmaz." Biliyorum ki bu tek başına bana düşmeyecek kadar güzel bir seveda. O, bizi bekliyor gitmeyecek miyiz?

İlk soluğumu aldığım yer, gözbebeğime düşen ilk ışık, dilimden yayılan ilk ses ve yüreğime ekilen ilk sevdanın tanığı Ağın. Ağın, yüreğime yapışan sevdanın adı. Cemrelerinin sahibidir. Gözüme, dilime, yüreğime düşen cemrelerin sahibidir.

Yüreğime düşen cemredir Ağın!

KINALI KEKLİK

Mustafa GÜZEL

Keklik... Anadolu'nun güzel kuşu. Keklik kadar Anadolu insanını etkileyen, türkülerine ve söylencelerine konu olan başka bir kuş yoktur. Sülüngiller familyasından olan ve ülkemizin her yöresinde yaşayan kekliğin beş türü vardır. Bunları kısaca tanıyalım:

Kınalı Keklik: Gri renkli, gaga ve ayakları kırmızı, boynunda siyah tüylerden oluşan bir kolyesi vardır. Her iki yanında siyah renkli 9-10 şerit oluşturan tüyler vardır. (Ağın yöresinde bu şeritlere "Alaca" denir) Boyları 30-33 cm.'dir. 12-16 yumurta yapar. Kuluçka süresi 24 gündür. Kınalı keklik ülke genelinde bir göç kuşu değildir. Ancak, kışın çok soğuk ve kar yağan Doğu Anadolu'da mevsimlik iç göç yaparlar. Bu göçler kuzeyden güneye doğru olur. Sürüler halinde yaşarlar.

Kaya Kekliği: Kınalı kekliğe çok benzer. Daha ince yapılıdır. Boynundaki kolye geniştir. Göğsüne kadar inmez. Gerdanda biter. Anadolu'nun hemen her yöresinde yaşar. Diğer özellikleri kınalı keklik gibidir.

Kum Kekliği: Bildircinla, çil keklik arasında bir büyüklüktedir. Gaga ve ayakları sarı renklidir. Erkeğin başında siyah, gözünün altından geçen beyaz bir şerit bulunur. Dişisinin gözü üstünde ve altında açık renkli bir şerit vardır. Çok hızlı uçar. Bu özelliği nedeniyle "Jet keklik" adını almıştır. Ülkemizin güneydoğusunda Mardin, Urfa, Adıyaman ve Maraş yörelerinde yaşar. Göç etmez.

Çil Keklik: Kınalı keklikten küçük, bildircinadan büyük bir av kuşudur. Genel olarak koyu kahve ve kestane renklidir. Gagası kahverengi, ayakları esmer gri renktedir. Yurdumuzun her yerinde sürüler halinde yaşarlar. İyi bir saklanma ustasıdır. 15-20 yumurta yapar. Kuluçka süresi 24 gündür.

Ür Keklik: Sülüngiller familyasının en büyük kuşudur. Boyu 50-60 cm.'dir. Genel rengi gridir. Kanatları kısa ve künt olduğundan yukarı doğru uçamaz. Dere yataklarından yürüyüp tepelere çıkarak oradan aşağıya ve yana doğru uçarlar. Doğu Karadeniz, Doğu Anadolu, Toroslar ve Doğu Akdeniz'in 2000-4000 metre yüksekliklerinde yaşar. 10-18 yumurta yapar. Kuluçka süresi 28 gündür. Soyu tükenmekte olan türlerden olduğu için koruma altındadır. Avı yasaktır.

Keklik türlerini kısaca tanıdıktan sonra, şimdi bunların en çok bilineni olan kınalı kekliği daha yakından tanıyalım.

Yazının başında kınalı kekliğin Anadolu insanının yaşamındaki yerinden söz etmiştim. Anadolu insanının derdini, tasasını, yakınmasını ve aşkını dağlara, taşlara an-

lattırma, onların ve onların üstünden söyleme/ söyletme geleneği bilinmektedir. Bir bakarsınız telli turna ile sevgiliye selâm gönderir, bir bakarsınız ceylan gözlü sevgiliye seslenir... Ama halk arasında en çok üstüne türkü yakılan kınalı kekliktir. Mersin-Silifke yöresinin "Kekliği de düz ovada avlayalım" diye başlayan türküsü eşliğinde, kaşık şıkırtılarıyla oynanan oyunun seyrine doyum olmaz. Kekliği bir özgürlük simgesi gibi anlatan "Keklik gibi kanadı mı süzmedim" diye başlayan, ötnesini ana-yavru ilişkisiyle açıklayan "Keklik dağlarda çağıldar yavrum diye diye ağlar" diye başlayan ve kekliğin ötüşünü, onun derdini anlatmak olarak açıklayan "İki de keklik bir kayada ötüyor, ötme de keklik derdim bana yetiyor" diye başlayan türküler benim hatırladıklarımın birkaçıdır. Sözü'nün kısısı, kınalı keklik Anadolu insanının yaşamında yer tutan yaban hayvanlarının başında gelir dersek yeridir.

Biraz da kınalı keklik avından söz edelim. Sevgili Ağın Düşün ve Sanat Dergisi okurlarından, "Bu kadar öv-dün. Bu güzel kuşu nasıl avlıyorsunuz?" diye soranlar olacağını biliyorum. Bu soru biz avcılara çok sık sorulur. Genellikle hayvan ve doğa severlerin ve bunların örgütlerinin avcılığa karşı oldukları bilinir. Ancak, her ülkede avcı vardır. Avı düzenleyen yasalar vardır. Bizim ülkemizde de "Kara Avcılığı Kanunu" ile avcılık düzenlenmiş ve avcılık kişilere bir hak olarak tanınmıştır. Sözü'nün özü yasalara uyarak avlanma halinde, av hayvanlarının soyu tükenmez. Tam tersine avcılardan alınan paralarla av hayvanlarının üretimi ve korunması yapılarak sayıları artırılır. Bu konu, yasalara uygun avlanma alışkanlığını yerleştirmiş ülkelerde kesinlikle böyledir. Bu bölümü de ünlü İspanyol düşünür Jose Ortega Y. Gasset'in "Avcılık Üstüne" isimli kitabında söylediği, "Avcı öldürmek için avlanmaz, avlanmak için öldürür" sözüyle bitirerek savunmamızı tamamlayalım.

Kınalı keklik avcılığını, kendi avcılığımın başlangıcındaki bir çocukluk anımıyla başlayarak anlatmak istiyorum. Avcılığa rahmetli babama özenerek başladım. Başladım dedimse öyle babamın bilgisi ve eğitmesiyle değil. Ondan gizli. İki arada bir dereye bulduğum fırsatları değerlendirerek başladım. Babamın evde olmadığı bir günde kilitli dolaptan barutu ve saçmayı almak için bin bir yalvar yakarla nenemi kandırıp, anahtarını ele geçirerek, ağızdan dolma çiftiye doldurup evin yakınındaki badem ağacına konmuş bir atmacıyı vurarak başladım avcılığa. Daha sonra mahalledeki ağabeylerden gördüklerimizle sürdü. O yıllarda Ağın'da yapılan keklik avlama yöntem-

lerinin tümü bugün yasadışı ve ceza gerektiren eylemlerdir. Kafes avcılığı, alaca ile avcılık, su başlarına pusu kurularak yapılan avcılık, tuzak avcılığı bunlardan birkaçı...

Benim avcılığa gizli saklı da olsa başlama yaşı 7-8 yaşlarıdır. Bir gün babamın evde olmadığı ve kısa sürede dönmeyecek bir işe gitmesini fırsat bilerek tüfeği kaptığım gibi Aladağ'a çıktım. Bu kez niyetim keklik avlamak. Çıkarken tüfeğin iki gözünü bir güzel doldurdum. Yanıma bir çaputa sardığım barut, saçma ve kapsülü almayı da unutmadım. Av tüfeği, İngiliz yapımı hafif bir tüfektir. Ama benim kollarım cılız ve güçsüz olduğundan bir süre sonra tüfek bana ağır bir yük gibi gelmeye başladı. "Buzaklık" denen yere geldiğimde kekliklerin "Kaku bak... Kaku bak..." diye öttüğünü işittim. O kadar heyecanlandım ki kollarım, bacaklarım titremeye ve dişlerim birbirine vurmaya başladı. Kekliklerin öttüğü yere yaklaştım, ama keklikler yok. Tepeye doğru biraz daha yürüdüm, çalılarının içine taş attım gene yok. Bir taraftan ninemden dinlediğim kurt öyküleri aklıma geliyor, yan köyle gözden ne kadar uzaklaştığımı bakıyor ve çevrede kurt olup olmadığını araştırıyordum. Kollarım o kadar yorulmuştu ki denemek için tüfeği kaldırıp nişan ve atış durumuna getirirken tir tir titriyordu. Dalgın dalgın yürürken çalılıklara sinmiş olan keklik sürüsü "fırrr" diye bir ses çıkararak ayağımın dibinden kalktı. Nerde bende o güç ki tüfeği kaldırıp nişan alayım. Arkalarından iki gözünü de boşalttım. Belki vurulup düşen olmuştur diye etrafı araştırdım. Ancak vurulan yoktu. Ah, bir tane vurabilseydim. Neneme götürüp nasıl da böbürlenerek anlatacaktım.

Heyecanım geçmiş, kollarımın ve çenemin titremesi durmuştu. Yeni bir güç, yeni bir heves gelmişti. Bir kayanın üzerine oturdum. Cebimden yedek malzemeyi çıkardım. Elimin içine barutu göz kararı ile döküp, tüfeğin her iki gözüne doldurdum. Üstüne biraz çaput tıkayıp, doldurma çubuğu ile iterek sıkıladım. Onun üstüne gene göz kararı ile saçmaları koyup üstüne çaput koyarak sıkıladım. Her iki horozu kaldırarak patlamış olan kapsülleri atarak, yerlerine yenilerini yerleştirdim. Artık avlanmaya hazırdım. Tepeye doğru hızla yürümeye başladım. Heyecanla ne kadar gittiğimi bilmiyorum. Derinden ve aşağılardan horoz sesleri işittim. Biraz daha yürüyüp tepenin öbür yüzüne geçince evler göründü. Acaba bu köy hangi köydü? Daha önce gördüğüm için dikkatle bakınca kiremitli çatısı ve köyün dışında bulunan okul binasından buranın "Hastek" köyü olduğunu anladım. Kendi köyümün evleri gözümden kaybolduğu için yaşadığım korku bu köyü görmemle yüreğimden silindi. "Çok sıkırsam Hastek'e gidebilirim nasıl olsa orada bibim var" diye kendimi teselli ediyordum. Birden önümde çukur bir yer gördüm. Ön tarafı küçük taşlarla duvar örülerek iki karış yükseltilmiş, iki üç tane küçük pencere bırakılmış, karşıdan bakınca gö-

rünmeyen bir pusu yeri. Babamdan dinlemiştim, şafaktan önce ve akşam üstü gidilerek keklik avlanan "evcik" ti burası. Babam o zamanlar evimizin üst katında bulunan misafir odasına gelen köyün erkeklerine ballandıra ballandıra (kendisinden başka köyde avcı yoktu) ya tazı ile yaptığı tavşan avını ya da evcikte yaptığı keklik avlarını anlatırdı.

Evciki bulmuştum, ama orada nasıl avlanılır onu bilmiyordum. Evcike girip oturdum. Tüfeğin namlusunu pencereye sürdüm. Beklemeye başladım. Biraz önce arkalarından tüfek atarak korkutup dağıttığım keklikler taş kovuğuna, çalı işlerine sinmiş olacaktı ki yeniden bir araya gelmek için "gakku bak... gakku bak..." diye ötüştüyorlardı. Ben evcikin içinde nefesimi tutmuş bekliyordum. Birden çalılarının içinden bir kekliğin koşarak bana doğru geldiğini gördüm. Evcikin içinde bir hareket görmüş olacak ki durdu. Heyecandan titreyen parmağımı tetiğe götürmeye çalışıyordum. Keklik birden yürüyüp bir taşın üzerine çıktı ve ötmeye başladı. O zaman nişan alıp tetiğe bastım. Acele ve heyecanla tüfeği alırken evcikin duvarını yıktım. Kekliğin çıkıp öttüğü taşın yanına geldiğimde etrafta birkaç tüyden başka bir şey yoktu. Etraftaki taşların altına, çalılarının içine bakıyor, tüfeğin namlusu ile otları sağa sola yatırarak kekliği arıyordum. Birden önümdeki bir taşın kovuğundan çıkarak hızla yokuş aşağıya koşmaya başladı. Çalılarının, taşların üzerinden atlayarak kovaladım. Sonuçta girdiği bir kara çalının içinden ellerime diken batıp kanamasına aldırmadan yakaladım. İki ayağını bir araya getirerek iple bağladım. Çırpınmasını engellemek için koynuma koydum. Görünüşte sağ kanadı kırılmıştı. O ana kadar avlanma heyecanı ağır basmış, başka şey düşünmemiştim. Şimdi elimde yaralı bir keklik vardı. Önce bu yaranın sağaltılması gerekmez miydi? Vurduğumda ölmüş olsaydı sorun yoktu. Belki de yarası iyileşir, evde bir kafeste besleyebilirdim onu. Bu konuda amcama danışmaya karar verdim. Bu düşüncelerle ağır ağır yokuşu çıkmaya başladım. Kekliği kovalarken o kadar çok koşmuş ve yorulmuşum ki, bacaklarım titriyor, kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Susadığımı, ağzımın kurduğunu fark ettim. İlk su kaynağı çok uzaktaydı. Bir alıç ağacının meyvelerinin altına döküldüğünü görünce, susuzluğumu ve açlığımı biraz giderecek kadar yedim. Dinlenmişim... Bacaklarımın titremesi durmuş, heyecanım dinmişti. Ağır ağır yürüyerek "Gedik" denilen yerdeki gözeye geldim. Orada elimi yüzümü yıkadım. Su içtim. Komşuların bağından büyük bir salkım üzüm alıp yedim. Keklik koynumda çabalamadan duruyordu. Kuşkulandım. Ayaklarından tutarak koynumdan çıkardım. Birden başı göğsüne düştü.

Ölmüştü...

ERMENİLER ve ERMENİ SORUNUNA GENEL BİR BAKIŞ

Dt. Erhan ÇATALTAŞ

(Geçen sayıdan devam)

Diğer anılar ve belgeler:

Elimizde bir başka belge daha var: Erzurum'u işgal eden Rus ordusu subayı, Erzurum Kalesi topçu alay komutanı Albay Toverdohleyof'un raporu:

"...Ermeniler Türkleri bir yere doldurduktan sonra, birer birer katletmişlerdir. Bir gecede katledilenler üç bin bulmuştur.

Bir Ermeni bir Kürdü öldürmek için kurşunla vurmuş. Kürt sırt üstü düşmüş, ölmemişti. Ermeni, can çekişen Kürdün ağzına elindeki sopayı sokmak istemiş; biçare Kürdün can acısından dişleri kenetli olduğundan sokamamış. Bunun üzerine, çizmesinin nalçalı topuğu ile tekmeleme tekmeleme öldürmüştür." (Toverdohleyof'un anıları- Genelkurmay Başkanlığı 'Askeri Tarih Belgeleri Dergisi', Aralık 1982- 81. sayı)

Gene aynı derginin Ekim 1985-85. sayısında yer alan, 1.Dünya Savaşı'nda, Ruslara esir düşerek Sibiryaya sürülen, 1917 Sovyet İhtilali'nden sonra Ermeni işgalindeki Erzurum'a gelen Alman askeri Otto Fenşer'in gördüklerini-yaşadıklarını özetlersek:

"...Erzurum'a geldim. Şehir bir harabe halinde idi. Camiler tümüyle hamam ve ambara çevrilmişti. Bir akşam üç Ermeninin bir Türk kızına alçakça tecavüz ettiklerini gördüm. Kızın feryadı üzerine Ermenilerden biri kızını bıçaklayarak öldürdü. Olayı gören bir Ermeni polisi, 'Zararı yok, Türk kızımıymış. Türkler tümüyle mahvedilmeli' dedi.

Civarda bulunan bir Türk köyünün kaçamayan kadın, çocuk ve ihtiyarlarının hepsi Ermeniler tarafından katledilmiş."

Bu konuya ilişkin bir kanıt da Prof .Dr. Mim Kemal Öke'den... Prof. Dr. Mim Kemal Öke'nin -yanılmıyorsa- doktora ve doçentlik tezleri 'Doğuda Ermeni Mezalimi'dir. Onun 'Gebze Erzurumlular Derneği'nin açılışında yaptığı söyleşiden bir pasaj aktarmak istiyorum:

"...Ermeniler bir köyü basar. Evlerden birinde, tek odada hanımı ve sekiz çocuğuyla birlikte oturan aile reisini, ahırda buldukları boğa'nın üzerine bağlarlar. Boğa'nın üzerine gazyağı döküp, ateşe verirler. Yanan boğa, can havlı ile üstündeki adamı duvarlara çarpa çarpa, ev halkını da boynuz darbeleri ile öldürür."

Yukarıda anlattıklarımın ışığında, gene de Türkler mi zalim, gaddar ve soykırım yapmışlar!..El insaf!..

Şu ana kadar kısaca değindiğim konulara bir göz atarsak:

1) Bütün arşivlerimizi dünya kamuoyuna ve bilim adamlarımıza açmamıza karşın, Ermenistan Cumhuriyeti hâlâ açmamakta kararlı.

2) Ermenilerin dayandığı en kuvvetli belge; Birinci Dünya Savaşı sırasında İngiltere'nin, Amerika Birleşik

Devletleri'nin kendi saflarında savaşa girmesini sağlamak için, Lord Bryce tarafından yayıma hazırlattığı Mavi Kitap'tır.

Oysa ki Mavi Kitap, hiçbir belgeye dayanmayan, tamamen tevatüre, hayal gücüne dayalı yalanların derlenmesi olan ve tamamen savaş propagandası amacıyla hazırlanmış bir kitaptır.

Sonradan kitabı redakte eden tarihçi Arnold Tonybe de; bu içerikte bir kitap olduğunu itiraf edip, 'Facialar yaşandı, ama soykırım değildi' demiştir.

3) Ulu Önder Atatürk, 26 Şubat 1921'de Amerikalı gazeteci Clarence K.Streit'in sorusu üzerine, Ermeni Tehciri'ne ilişkin şu tarihi gerçekleri dile getirmiştir:

"...Düşmanca ithamda bulunanların ileri sürdükleri büyük mübalağalar dışında, Ermenilerin Tehciri meselesi aslında şuna inhisar etmektedir. Rus ordusu 1915'de bize karşı büyük taarruzunu başlattığı bir sırada, o zaman Çarlığın hizmetinde bulunan Taşnak Komitesi, askeri birliklerimizin gerisinde bulunan Ermeni ahalisini isyan ettirmişti. Düşmanın sayı ve malzeme üstünlüğü karşısında geri çekilmeye mecbur kaldığımız için, kendimizi daima iki ateş arasında kalmış gibi görüyorduk. İkmal ve yaralı konvoylarımız acımasız bir şekilde katlediliyor, gerimizdeki köprüler ve yollar tahrip ediliyor, Türk köylerinde terör hüküm sürüyordu.

Bu cinayetleri işleyen, saflarına eli silah tutan bütün Ermenileri katan çeteler; silah, cephane ve iye ikmallerini, daha sulh zamanından itibaren kendilerine kapitülasyonların bahşettiği dokunulmazlıklardan istifade ve bu maksada matuf olarak büyük stoklar husule getirmeye muvaffak oldukları Ermeni köylerinde yapıyorlardı."

Atatürk, Ermeni Tehciri ve Ermeni çetelerinin yaptıkları katliamlar konusundaki görüşlerini de şöyle dile getirmiştir:

"...İngilizlerin sulh zamanında ve sahasından uzak olarak İrlanda'ya reva gördükleri muameleye hemen hemen kayıtsız bir şekilde bakan dünya efkârı, Ermeni ahalinin tehciri hususunda Almanya'ya mecbur kaldığımız karar için, bize karşı haklı bir ithamda bulunamaz.

Bize karşı yapılmış olan iftiralara aksine, tehcir edilmiş olanlar hayattadır. Bunlardan ekserisi, şayet İtilaf Devletleri bizi tekrar harp etmeye zorlamasa idi evlerine dönmüş olacaktı. Gerek umumi harp sırasında gerek mütarekeden sonra Ermeniler, Rumlar tarafından Müslüman ahalie yapılan mezalim üzerinde durmak, uzun bir hikâye olur."

4) Almanya Büyükelçimiz M.Ali İrtemçelik'in bu konudaki beyanatı şöyledir:

"...Türklerin Ermenilere karşı soykırım uyguladığını en iyi Ermenistan bilir. Ermeniler, Türk tarafının

yıllarca süren sessizliğinden yararlanarak birçok çevreyi inandırdıkları soykırımın gerçekte vukû bulmadığını en iyi kendileri biliyor. Bu nedenle, iki tarafın uzmanlarının, konuyu ön yargısız ve ciddiyetle araştırmaları yönündeki önerileri ısrarla geri çeviriyorlar. Çok iyi bilinen amaçları; Türkiye'nin önce soykırım suçunu kabul etmesini ve özür dilemesini sağlamak, sonra da tazminat ve toprak talep etmektir. Osmanlılar arşivleri herkese açarken, onlar kendi arşivlerini açmıyorlar ve incelenmesine izin vermiyorlar. Zira, İngiliz arşivlerinde aşağıdaki konuşmalar aynen kayıtlı olduğu için, Ermeniler bunun aleyhlerine kullanılacağını çok iyi biliyorlar.

Londra yakınlarında Churt'ta bulunan sayfiye evindeki geniş bahçede, İngiliz Başbakanı Lloyd George –ki kendisi iflah olmaz bir Türk düşmanıdır. Yunanlıları kıskırtıp Anadolu'ya çıkartan basiretsizdir- ile Dışişleri Bakanı Lord Curzon ağır ağır yürüyerek konuşuyorlardı. Lord Curzon:

-Washington'daki Elçiliğimize talimat vererek, Amerikan Hükümetinin elinde Türklerin Ermenilere kıyım yaptığına dair belge olup olmadığını öğrenmelerini istedim. Amerikalılar ellerindeki dosyaları incelememize açtılar.

-Güzel...

-Ama Büyükelçilikten gelen cevap beni hayal kırıklığına uğrattı. Dosyalarda Türkler aleyhine kanıt olarak kullanılacak hiçbir belge olmadığını bildiriyorlar..." (Malta Sürgünleri- Bilâl N.Şimşir: Bilgi Yayınları- Ankara 1985 & Şu Çılgın Türkler-Turgut Özakman: Bilgi Yayınları - Ankara 2005)

5) Bütün bunların ışığı altında bu günlerdeki olaylara bakarsak; Diaspora'daki Ermeniler üç nesildir, Ermenistan'dan ayrıdır. Bu nedenle kulaktan dolma, tarihteki olaylara takılmışlardır.

Facialar yaşandı, ama soykırım değildi. (Tarihçi Bernard Lewis)

6) Anayasa Hukuku, Kamu Hukuku ve 'Ermeni sorunu' üzerine araştırmalar yapan Doğu Perinçek'in, Rus arşivlerinden çıkarttığı rapor, Ermenilerin bu konudaki samimiyetsizliklerinin bir göstergesidir.

7) Ermenistan'ın kurulduğu 1918 yılında Taşnakların iktidarı ele aldıklarına daha önce değinmiştik. 1919 yılında Rusya Ermenistan'ı işgal edip, Taşnakları ülkeden kovana kadar (Temmuz 1918-Ağustos 1919), ilk Başbakan olan Hovannes Kacaznuni, 1923 yılında Bükreş'teki Taşnak Partisi kongresine şu raporu sunmuştur:

"...Savaşın önce ve savaş koşullarında Rus Çarlığına kayıtsız-şartsız bağlandık. Emperyalistlerin önümüze koyduğu 'Denizden Denize Ermenistan' (Karadeniz'den Hazar Denizi'ne) gibi hayali bir amacın peşine düştük. Silahlı gönüllü birlikleri oluşturmamız hataydı. Terör eylemlerimiz batı kamuoyunu kazanmaya yönelikti. Karşılıklı Müslüman ve Ermeni kıyımları oldu. Güç dengesi Türklerin lehineydi, macera yaptık. 1915 yazında ve güzünde uygulanan Tehcir, Avrupalı diplomatların bize

verdiği 'Bağımsız Ermenistan' hayalimizi suya düşürdü. Türkiye ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu gün pişmanlık duyması için hiçbir neden yok. Sevr Antlaşması gözlerimizi kör etmişti. Sevr yerine, Türklerle anlaşsaydık çok şey kazanırdık. İngilizler karşılıklı katliamları kışkırttı. Müslüman bölgelerinde düzeni sağlayacak idari önlemleri alamadık. Silaha sarılmak zorunda kaldık, ordular gönderdik, yıktık ve katliamlar gerçekleştirdik. Türkler savunma güdüsüyle hareket etti. Övünülecek hiçbir işimiz yok. Kendi dışımızda suçlu aramayalım."

Rapor Ermenistan'da yasaklanmış, batılı ülkelerin kitaplarında da yok edilmiştir.

Tarihimizde Ermenilere verilen imtiyazlar:

Fatih Sultan Mehmet'in 1461'de verdiği imtiyazlardan 400 yıl sonra, 1863'de 'Nizamname-i Milleti Ermeniyani' adıyla Ermenilere yeni imtiyazlar verildi:

1) Ermeniler, din ve dünya işlerini yürütmek üzere bir reis (patrik) seçme hakkına sahiptir.

2) Ermeni cemaati okullar açmak ve Ermenice eğitim-öğretim hakkına sahiptir.

3) Ermenilerin evlenme, boşanma, çeyiz, nafaka, miras vb. ilgili işlemleri patrikhane tarafından ifa edilir.

Dolayısıyla, bu kadar toleranslı davranılan Ermenilerin bir kısmı da "Sadık tebaa" olarak devlet kademesinde aşağıdaki görevlerde bulunmuşlardır:

"29 paşa, 22 nazır (bakan), 33 mebus, 11 üniversite hocası, 41 yüksek dereceli memur -dışişleri, maliye, ticaret ve posta nazırlıklarında memuriyetler- ve çok sayıda sanatkâr..." (Türk'ün Mavi Kitabı-ATO-İsmet Binark)

Bazı ülkelerin 'Aleme verir talkımı, kendi yutar sal-kımı' politikaları:

1910'lu yıllarda diğer emperyalist devletlerle birlikte Ermenileri kıskırtan, isyan ettiren Fransa, şimdi 'Ermeni soykırımını inkâr etmeyi' suç sayan bir tasarı hazırlamakta!..

Nedenine gelince; yazı dizisinin başlangıcında belirttiğim Kanuni Sultan Süleyman'ın Fransa kralına yazdığı mektuptan beri, Fransızlar bir ezikliğinin içindeler. Daha da geriye gidersek, bütün Haçlı Seferlerine katılıp Anadolu'ya hakim olma hevesindeler. Üstüne bir de, I. Dünya Savaşı'nda Kahramanmaraş, Şanlıurfa ve Gaziantep'te yüz bin kişilik ordularının bir avuç Türk'e yenilmesini bir türlü unutamıyorlar.

Anadolu'dan çekilirken de Tehcir'den kalan 100 bin civarında Ermeni'yi Fransa'ya götürdüler. Ellerinde son kalan Anadolu toprağı olan Hatay'ı da, Atatürk'ün dahice manevrası ile Türkiye'ye kaptırmaları, Fransızları büsbütün Türk düşmanı yaptı. Tehcir sonucu Anadolu'dan çıkartılan Ermenilerin Fransa'ya yerleşmesine göz yuman siyasetçiler, onlardan gelecek birkaç bin oy için Türkiye'ye karşı aşırı düşmanca tavır koymayı sürdürüyorlar.

(Devam edecek)

YEDEK SUBAY ÖĞRETMENLİĞİMİN HİKÂYESİ

S. Selami TAŞBAŞI

Yıl 1962... Akademi son sınıf imtihanları bitti. İki dersim kaldı. Askerliği aradan çıkarmak için, uygulanmakta olan yedek subay öğretmenlik için başvuruda bulundum. Eskişehir ili Milli Eğitim Müdürlüğü emrine verdiler. 15 günlük kurs sonucu görev yerlerimiz belli oldu. Sarıcakaya'nın Beyyayla Köyü!..

Sarıcakaya, Demokrat Parti döneminde köy iken kaza yapılan Ağın'dan küçük bir yer. Tayin olduğumuz köy, kazaya dört saat yaya yolu olan bir Yörük köyü.

Öğle üzeri Eskişehir'den hareket eden otobüsle, aynı köye atanan Madenli hemşehrim Mehmet Şahin'le birlikte akşama doğru Sarıcakaya'ya geldik. Gece kalabileceğimiz otel sorduk. Kazada otel olmadığını öğrendik. Kazanın tek kasabı olan kişinin, işini paydos ettikten sonra işyerini bizim gibi yabancılara tahsis ettiğini öğrendik. Kasap, yatak diye iki yer minderini beton zemine serdi. Çaresiz kabullendik. Beton zemin üzerine serilen minderler üzerinde uyusak mutlaka hasta olacağız. Minderleri topladık, üzerlerine oturduk sabahı bekledik. Ertesi gün akşamdan kiraladığımız iki atla yola koyulduk. Söylendiği gibi dört saat sonra köye geldik. Muhtarın evine götürüldük. Gerekli gibi ilgi gördük. Gece oldu, yataklar serildi. Bir evvelki gecenin uykusuzluğu ile erkenden yattık. Arkadaşım yatar yatmaz uyudu. Beni bir türlü uyku tutmadı.

Yatak odamızın altı ahır. Ahırda muhtarın hayvanları, hayvanların gübreleri... Ahır ile oda arasındaki taban tahtaları arası bir iki santim aralıklı. Ahırda oluşan tüm kokular olduğu gibi odamızın içinde. Bir süre sonra midem bulanmaya başladı. Sürgülü pencereyi açtım, kafamı dışarıya uzattım, bir evvelki gün gibi sabahı bekledim.

Sabah kahvaltıda muhtara, altında ahır olmayan kalabileceğimiz başka bir yerin olup olmadığını sordum. Köyün biraz dışında yeni yaptırdıkları bir evlerinin daha olduğunu, orada kalabileceğimizi söyledi. Yatak temin ettiler, o gece iki günün yorgunluğu ve uykusuzluğu ile bir güzel uyudum.

Beyyayla Köyü 80-100 haneli bir Yörük köyü. Usulüne uygun olarak yapılmış olan okul binası ile öğretmen evi, o dönemde görevli öğretmenin ihmali sonucu yanmış. Okul binası yerine sac kaplama bir baraka konmuş. Beş sınıflı eğitim bu baraka içinde yapılıyor. Yazı tahtası yok, öğretmenlerin oturacağı masa sandalye yok, silgi, tebeşir yok... Harita yok, atlas yok... Eğitim araçlarının hiçbirisi yok. Daha evvel bu okulda nasıl eğitim yapılmış anlayamadık!..

Eksikleri tamamlamak için muhtardan, köy bütçesi içinden bir miktar para istedim. Bütçede iki yüz lira olduğunu, ancak yıllık bütçenin tanzimi için mal müdürüne ödenmek üzere tutulduğunu söyledi, vermek istemedi. Köy öğretmenlerinin aynı zamanda köy kâtibi olduğunu öğrenmiştim. Muhtara yıllık bütçeyi ben yaparım dedim. Güvenmedi, beni birkaç hafta oyaladı. Kaymakamlığa bildireceğimi söyleyince gönülsüz evrakları ve defterleri teslim etti. Bütçeyi yaptım. Mal Müdürlüğü'ne götürdü. Mal Müdürlüğü, yapılan bütçeyi beğenip kabul ettikten sonra köy bütçesinde olan iki yüz lirayı verdi. Bu para ile okulun tüm ihtiyaçlarını tamamladık.

Arkadaşıma 1,2,3. sınıfları verdim. Ben de 4 ve 5'i aldım. Benim bir de okul müdürlüğü görevim vardı. Müdürlüğe de, öğretmenliğe de yabancıydım. İyi niyetle bir şeyler yapmak üzere işe koyulduk. Eğitime başladık. Okul çağındaki bir erkek çocuk okul çevresinde dolaşıyor, okula gelmiyordu. Öğrencilere bu çocuğun neden okula gelmediğini sordum. Kemik veremi olduğunu, babasının öldüğünü, anasının çok fakir olduğunu, tedavi ettiremediklerini, yarası koktuğu için de okula gelemediğini söylediler. Ertesi gün çağırttım, geldi. Yarayı aç göreyim dedim. Açtı, yürekler acısı!.. Kalça kemiği üzerindeki etler çürümüş, yara irin içinde, kemik görünüyordu... Çarşamba günleri yarım gün eğitim yapılıyordu. Bir evvelki gün öğrencilere yarın heybe, çuval ve torbaları ile okula gelmelerini söyledim. Öyle geldiler. O gün köyü kapı kapı dolaştık. Buğday verenden buğday, arpa verenden arpa aldık. Topladıklarımızı

köylülerden birine iki yüz kırk liraya sattım, parayı üç yüz liraya tamamladım. Çocuğun amcasını çağırdım, Egridir Kemik Hastanesi Başhekimi'ne yazdığım mektubu verdim, çocukla birlikte Eğridir'e gönderdim. Başhekim mektubumdan çok etkilenmiş, çocuğu hemen yatırmış, bana mektup yazmış, hayırlı teşebbüsümünden dolayı teşekkür etmişti. Başhekimle haberleşmemiz devam etti. Altı ay sonra çocuk iyileşerek köye döndü. Ertesi yıl okumaya başladı. O dönemde köylerde okuyup yazma kursları başlatıldı. Bize de duyuruldu. Akşamları toplanmak üzere kursu açtık. Yirmi bir kişi başvuruda bulundu. Üç ay devam etti. İştirak edenlerin hepsi okuma yazma öğrendi.

Kış geçti, bahar geldi. Çocukları aldım köyün üst kısmındaki mezraya, çimenliğe götürdüm. İçerisinde hayvanların otladığı deremsi bir araziden akan suyun nereye gittiğini sordum. Köyün ortasında birkaç boru ile akıtılan, aynı zamanda içme suyu olarak kullanılan suyun bu su olduğunu söylediler.

Ertesi gün sınıflarımı arkadaşşıma teslim edip, kazaya gittim. Kaymakama köyde kullanılan suyun sağlıklı olduğunu, köyün biraz dışında yerden kaynayan temiz bir su gözesi bulunduğunu, çimento verilmesi halinde o kaynarcanın oluklara alınarak kullanılır hale getirileceğini anlattım. Anlayış gösterdiler, elli torba çimento vereceklerini vaat ettiler.

O akşam kursta köy ortasında akan suyun mikrop taşıdığını, kullanılır durumda olmadığını, çimento temin etmem halinde imece usulü çalışıp çalışmayacaklarını sordum. İtirazsız kabul ettiler. Ertesi gün atını, eşiğini alan köylüler dört saat uzaklıktaki kazanın yolunu tuttular, elli torba çimentoyu köye getirdiler. Usta parasını ben üstlendim. Bir haftalık çalışma ile kaynarca halindeki suyu oluklardan akıttık. Köylü bir daha köy ortasındaki çeşmeden su almadı, temiz suyu kullanmaya başladılar.

Aynı yıl, yanan öğretmen evinin sağlam kalan dış duvarından istifade ederek yeniden yapılabileceğini düşündüm.

Kışa doğru kazada yapılacak toplantıya çağırıldım. Eskişehir'den Milli Eğitim Müdürü gelmiş, mesleki meseleler konuşuluyor. Müdürün konuşmasından sonra öğretmenlere söz verildi, ihtiyaçları soruldu. Ben; öğretmen evinin duru-

munu anlattım, yardım talebinde bulundum. Milli Eğitim Müdürü; bu tür isteklerin bütçeye konulabilmesi için daha evvel kendilerine iletilmesi gerektiğini, "Şimdi iki-üç bin lira vereyim desem bir işe yaramaz" deyince, "Bin lira verin yeter" dedim. Müdür "verdim gitti" dedi. Aynı günün akşamında köylüleri topladım. Öğretmenlerin kalacakları yer bakımından sıkıntı çektiklerini, milli eğitimden yardım sözü aldığını söylemeden, böyle bir yardım alabilirsem imece usulü ile inşaatta çalışıp çalışmayacaklarını sordum. Nasıl olsa yardım alınmaz düşüncesi ile hepsi birden olur dediler. Bunun üzerine yardım sözü aldığını, yarından itibaren dört kişilik gruplar halinde işe başlayalım dedim. İki-üç gün işe gelindi, sonraki günler gelmemeye başladılar. İş ortada kaldı.

Günlerden cuma. Bir iş için köye iki jandarma geldi. Jandarmaları aldım eve götürdüm. Karınlarını doyurdum. Bu arada öğretmen evi için yaptığımız çalışmaları anlattım. Köylünün işi tavsatıldığını, işe gelmediklerini söyledim. Şimdi bir yazı hazırlayacağım. Hazırladığım bu yazıyı kaymakamın duyurusuymuş gibi cuma namazından sonra köylüye okur musunuz dedim. Jandarmalar olur dediler. Kaymakamın ağzından, "Köydeki müşterek işlerin köylü tarafından imece usulü ile yapılmasının bir mecburiyet olduğu, buna uymayanların şu kadar para cezası ile cezalandırılacağı, bu cümleden olarak başlanmış olan öğretmen evinin imece usulü ile çalışılarak bitirilmesi gerektiğini, okul müdürünün vereceği rapora göre hareket edileceği" şeklindeki duyuru, cuma çıkışı köylülere jandarma tarafından okundu.

Ertesi gün kazmasını, küreğini alan geldi. Bir ay içerisinde çatıyı kapattık, binayı kullanılır hale getirdik. Öğretmen olarak iyi niyetle elimizden geleni yaptık. Mesleği öğretmenlik olanlar kadar faydalı olduğumuzu iddia edemem. Bizden evvel görev yapan birçok öğretmenden daha fazla köylü ile bütünleştik, onların düşünmediklerini, yapamadıklarını yedek subay öğretmenler olarak bizler yaptık.

Askeri eğitim için 1964 yılının mayıs ayında köyden ayrıldık. Tüm köylü, köyün bir kilometre çıkışına kadar bizi uğurladı. Söz verdim, on yıl sonra sizi görmeye geleceğim dedim.

Sözümde duramadığım için çok üzgünüm.

5 HAZİRAN DÜNYA ÇEVRE GÜNÜ ÜZERİNE

Mehmet SELÇUK

Her yıl olduğu gibi, 5 Haziran tarihinde kutlanacak olan Dünya Çevre Günü dolayısı ile benim için değeri tartışılmaz olan "AGIN DÜŞÜN ve SANAT DERGİSİ"nde günün önemini belirten düşüncelerimi acizane yazmaya çalıştım. Kusurumuz olursa okurlardan özür diliyorum.

Bundan tam yirmi yıl önce idi. Bir sabah uyandığımızda Ukrayna'nın Slavocitch kenti yakınlarında bulunan Çernobil adı altındaki Atom Enerjisi Reaktörü'nün birinde yangın çıktığı ajanslara geçilmişti. Ne yazık ki Atom Enerjisi Reaktörü'nde çıkan yangın uzun süre o yörenin halkından gizlenmiş, ne kadar insanın öldüğünden de dünya kamuoyu aylar sonra bilgi sahibi olmuştu. Ayrıca yangından sonra çıkan radyasyon bulutu, Doğu Karadeniz Bölgemizi de içine alacak şekilde Orta Avrupa'nın içlerine kadar ulaşmıştı.

Kısaca radyasyonun etkisi uzun seneler sonra artan kanser vakaları ile su yüzüne çıkmıştır. Ne yazık ki Çernobil'den etkilenen çay bitkisi ülkemizde işlenerek kullanıma sunulmuş, o dönemin Devlet Başkanı ile Sanayi Ticaret Bakanı hiçbir şey olmamış gibi halkın karşısında çay içerek gerekli teşvikte bulunmuşlardı.

Aradan uzun bir süre geçip Atom Enerjisi Kurumu'nca gerekli analizler yapıldıktan sonra radyasyonlu çayların imha edildiği belleklerde durmaktadır. Bu gün Karadeniz Bölgesi'nde sayıca artan kanser vakaları her şeyin su yüzüne çıktığının kanımca bir kanıtı olsa gerek...

Hastanelerde yatan, kanser tedavisi gören yurttaşlarımıza acil şifalar diliyorum.

Bunları neden anlatmaya gerek görüyorum? Bu konular hemen hemen her gün çeşitli basın ve yayın organlarında yazılıp çiziliyor, tartışılıyor, acil önlemlerin alınması isteniyor, ancak ne duyarlı bir kamuoyu ne de bir çevre bilinci geliyor. Kansorejen maddeleri içeren, içleri zehir dolu variller gizlice gömülüyor; birileri yetkili makamlara konuyu ihbar ettiği zaman olaya el konulduğu ve soruşturmanın sürdürüldüğü kamuoyuna açıklanıyor. Konular Cumhuriyet Savcılıklarına intikal edince yetkisizlik kararı verilerek İdari Makamlara intikal ettiriliyor. Komik para cezaları verilmek suretiyle olaylar eskisi gibi yine devam ediyor.

Son çıkan ve 12 Ekim'de yürürlüğe girecek olan

Çevre Yasası'ndaki düzenlemeye göre; Belediyeler, Organize Sanayi Bölgeleri, diğer Sanayi Kuruluşları ile yerleşim birimleri, atık su arıtma ve evsel nitelikli katı atık tesisleri kurulmasına ilişkin planlarını, yasa yürürlüğe girdiği tarihten itibaren Çevre ve Orman Bakanlığı'na bildirme zorunluluğu getirmiştir.

Yapılan düzenleme ile; yeni Türk Ceza Yasası'nın 12 Ekim 2006'da yürürlüğe girecek olan "Çevreye Karşı Suç" işleyenlere hapis cezası öngören 181. ve 182. maddelerine bir kez daha erteleme getirileceği en yetkili ağızlardan ifade edilmiştir. Yasaların yapılması ayrı bir iş, uygulaması tamamen ayrı bir iş. Kanun uygulayıcılarının hukukun üstünlüğüne inanmaları, vicdanlarını ön planda tutmaları gerekir. Maalesef ülkemizde kanunları hep kendi bildiğimiz doğrultuda uygulamışsınız. Çok acı deneyimler yaşanmıştır. Ancak hiçbir zaman bu acılardan ders çıkaramamışsınız.

Şimdi ülkemizde Nükleer Enerji Santralleri kurulması için yoğun bir faaliyetin sürdüğü, hatta ilk santralin de Karadeniz Bölgesi'nin incisi Sinop'ta kurulacağı yetkililer tarafından ifade edilmiştir.

Ancak, Sinop halkının %95'inin Sinop'a Atom Enerjisi Reaktörü'nün kurulmasına karşı olduğu kentte yapılan kamuoyu araştırmasından anlaşılmıştır. Uzun süre çeşitli Cumhuriyet Hükümetleri tarafından gündeme getirilen ve kurulmasından vazgeçilen nükleer santrallerin kurulmasının neden ön plana çıktığını anlayabilmiş değilim. Daha ucuz, daha temiz enerji üretecek santraller yapmak varken, neden hangi teknoloji ile yapılacağı belli olmayan işlerle uğraşıyoruz. Ben şahsen düşündükçe işin içinden çıkamıyoruz.

Burada izlenmesi gereken konu her zaman çevreye duyarlı olmak, yaşadığımız yer küreden başka bir yerin olmadığını, çevreyi korumak için ne kadar kural var ise hepsini harfiyen uygulamak zorundayız.

Sonuç olarak yazılanlar, çizilenler yaşadığımız dünyayı yaşanacak hale getirmiyor. Çevre ile ilgili uygulanan popülist politikalardan vazgeçilmelidir. Bütün dünya ülkeleri aldıkları kararları harfiyen uygulamalıdır.

Yaşanacak bir dünya için çalışmak, bütün herkesin birinci görevi olmalıdır.

Bütün Ağınılılar'a ve çevre dostlarına sağlık ve esenlikler diliyorum.

DERNEKLERİMİZ ÜZERİNE

Ahmet DEMİRKOL

Bu yazımın benzerleri belki dergimizin daha önceki sayılarında yayımlanmış olabilir. Ben bu tür yazıların, düşüncelerin devamından yanayım. Ankara- Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin yönetimine gelişiminin bir yıldan fazlasını geride bıraktık. Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği olarak, bugüne kadar yönetim kurulu toplantılarımızı, denetim kurulu üyesi olan arkadaşlarımızla birlikte yaptık. Arzu eden hemşehrilerimiz de bu toplantılara rahatlıkla katıldılar. Geniş katılımlı bu toplantılarda; derneğimizin izleyeceği yol, düşünce ve hareket tarzımızın nasıl olacağı hususları beraberce saptanmış ve o doğrultuda kararlar alınmıştır. Bu durum, Ankara Derneği yönetim kurulunun şeffaf yönetim tarzının bir göstergesidir.

Geride bıraktığımız yılın ilkbaharı ile 2006 yılı Nisan ayında, derneğimizce oldukça beğeni kazanan klarinetli-davullu Ağın geceleri düzenlendi. Bir anlamda Ağın, Ankara'da yaşandı, yaşatıldı... Ankara Derneği olarak, önümüzdeki dönemlerde de bu tür etkinliklerin yanı sıra Ağın'ımıza faydalı olacak nelerin yapılabileceğinin arayışı içerisindeyiz.

Umarım, köy kalkındırma amaçlı kurulan diğer derneklerimiz de bahar-yaz ayları çalışmaları için hazırlık yapıyorlardır? Tüm derneklerimize buradan başarılar diliyorum. Bizler birbirimizin sorunlarını, sıkıntılarını çok iyi biliriz. Birimiz hepimizin, hepimiz birimizin düşüncesi ile hareket ediyor ve sonuçta yöremize çeşitli hizmetleri götürmeyi amaçlıyoruz. Çalışmalarımız, çabalarımız tamamen yöremiz insanlarının mutluluğu ve refahı içindir. Derneklerimizin kuruluş amaçlarının da aynı doğrultuda olduklarına inanıyorum. Dernek yöneticilerimiz de, hiçbir çıkar ve menfaat gözetmeksizin mesailerinden, dinlenme haklarından büyük fedakârlıklar yaparak, derneklerimizi daha aktif hale getirme çabası içerisindeyler.

Ankara'daki Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği de tüm Ağınlılara layık olma çabası içerisinde. Şunu özellikle belirtmekte fayda var: bizler Ankara'da oturan Ağınlılar olarak hem köy derneklerimize hem de Ağın derneğimizin etkinliklerine beraber katılmak zorundayız. Çünkü Ağın derneğimiz, hiçbir ayırım yapmaksızın köy dernekleri ile onların saygıdeğer üyelerine eşit mesafede yaklaşmaktadır. Köy derneklerinin Ankara'daki toplantıları genellikle Ağın derneğinin çatısı altında yapılmakta olup, bundan sonra da aynı çatı altında yapılmalıdır.

Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından on altı yıldır çıkarılmakta olan Ağın Düşün ve Sanat Dergisi de, bütünlüğünün-dayanışmanın somut

bir örneğidir. İlk kez 1967 yılında yayın hayatına başlayan ve ekonomik nedenlerden dolayı 1970 yılında yayınına son veren dergimiz, 1991 yılından itibaren yayını aralıksız olarak sürdürmektedir. Ülke genelinde, bir ilçenin bu kadar uzun süreli kültür-sanat içerikli bir dergi çıkardığını ve yaşattığını sanmıyorum.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'ne tüm hemşehrilerimizin sahip çıkacağına inanıyorum. Dergimiz her geçen gün artan abone sayısı ile ulu bir çınar gibi büyümeye ve yurt sathına yayılmaya devam ediyor. Ankara dışındaki bazı değerli hemşehrilerimizin de, dergimizin gelişmesi ve abone sayısının artırılması yönünde büyük çaba içerisinde olduklarını biliyor ve onlara buradan şükranlarımızı sunuyorum.

Ancak, dergimizin okuyucu kadar yazara da ihtiyacı var. Yöremizi ilgilendiren yazıların yanı sıra değişik konulardaki bilimsel yazılara da dergimizin sayfaları açıktır. Yazılarınızı bekliyoruz...

Bir husus dikkatimi çekti...1968 yılında çıkan bir sayıda **'Dergimize abone olun'** türü mesajlar var. Bugün de aynı mesajlara devam ediyoruz. Bunu yanında **'Lütfen abonelik ücretini de zamanında ödeyiniz'** diyoruz!..

Değerli hemşehrilerim, üzümlere belirtmeliyim ki bu kadar çabaya rağmen hâlâ iki yıllık dergi abonelik ücretini ödemeyen (seksen kişi) abonelerimiz mevcut!..Dergideki duyurulara ek olarak, zaman zaman dergi içlerine ihbarnameler konuluyor, içi dolduruluyor, gerektiğinde kendilerine telefonla ulaşıyor...Geride ise yalnızca PTT'ye veya bankaya gitme zahmeti kalıyor.

Dergi abonelik ücretini ödememekte ısrar eden abonelerimizin, derneğimize mektup veya telefonla; **'Bana dergi göndermeyiniz'** veya **'Dergiyi çok istiyorum ama ödeyecek gücüm yok'** şeklinde durumlarını açıkça bildirmelerini bekliyoruz.

Ayrıca, bazı hemşehrilerimize de abone olur musunuz diye dergi ve abonelik formu gönderdik. İlgi duyan hemşehrilerimiz, üyelik formunu doldurup yıllık abone ücretlerini de yatırdılar. Kendilerine teşekkür ediyoruz. İlgi duymayanların ise görüşlerini bildirmelerini bekliyoruz.

Yazımın sonunda özellikle bir kez daha vurgulamakta yarar görüyorum. Lütfen yöreleriniz için kurulmuş olan derneklere aidatlarınızı zamanında ödeyiniz. Yapılan- yapılacak olan hizmetler yine sizin olacak ve size geri dönecektir.

Aydınlık günler sizlerin olsun, sağlıklı kalın.

Alışkanlıklar üzerine...

Düşüncelerimiz hem zincirlerimiz hem kanatlarımızdır bizim. Alışkanlıklarımızsa o zincirleri bilmemize dolar ve hiç beklemediğimiz anlarda belki de gökyüzünde uçarken kanatsız bırakıverir insanı.

Geçmişiniz ve geleceğiniz arasında sıkışıp kalırsınız. Yeni bir hayat kurmak için elinizde bavulunuzla çıktığınız yeşil boyalı evin bahçesindeki mandalina kokusu, yeter size bunu yapmaya. Ne bir adım ileri ne de bir adım geri, çocukluğunuzun hayaleti ayaklarınızda zincir olmuş; hayallerinizse demir kapının gıcirtısındaki arsız davetkârlıkla sizi çağırıyor. Elinizde bavul, eskiden seksek oynadığınız köşede bütün bunları düşünürken; o mandalina kokusu olmadan yaşayamayacağınızı fark etmeniz uzun zamanınızı almaz... Ve yeşil boyalı eve geri dönersiniz... Bir süre sonra demir kapının gıcirtısı kulaklarınızı tırmalamaya başlar; geceleri uyutmaz sizi. Bir tamirci çağırıp tamir ettirirsiniz belki ama o ses aynı davetkârlıkla yankılanır kulaklarınızda. Ve geceleriniz; kafanızı yastığa gömüp, o sesi duymamak için Tanrı'ya yalvarmakla geçer. Sabahları ise mandalina kokusunun yumuşaklığı ile uyanır, verdiğiniz karardan bir kez daha hoşnut olursunuz; gece yaşadığınız korkunç pişmanlık uçar gider, yerini sonsuza kadar süreceğini sandığınız bir huzur alır. Oysa o huzur; yeşil boyalı evin ışıkları söndüğünde kaybolacaktır.

Bahçe kapısından çıkıp gitmeyi başaranlar; her zaman kurtulduklarını sanırlar ve yanırlar. Çünkü eninde sonunda belki mandalina değil ama bu kez de bir nergis kokusu onları durduracak; bavullarını bırakıp alıştıkları eve, kendilerine hiç fark ettirmeden zincirleyip bağlayan o alıştıkları insanlara koşacaklardır.

İnsanı zincirleyip bağlayan her zaman demirden kelepçeler olmuyor. Bazen bir ev, bir bakış ya da cezbeden bir koku bağlayıveriyor sizi kendine ve nasıl olduğunu bile anlayamıyorsunuz. İşin kötüsü o görünmeyen zincirlerden her kurtulduğunuzda bir şeyler kopup gidiyor içinizden. Gidenler de geri gelmiyor, yerleri doldurulmuyor hiçbir zaman.

En sonunda, yorgun düştüğünüzde vazgeçiyorsunuz bahçe kapısını açmaktan ve çıkıp gitmiyorsunuz. İşte o gidemediğiniz yer eviniz oluyor, ait olduğunuz yer.

Geçmişiniz ve geleceğiniz arasında sıkışıp kaldığınızda; hiç düşünmeden çıkın derim demir kapıdan. Belki kurtuluş değil ama yorgun düşene kadar gezdiğiniz yerlerde gördükleriniz ve kırdığınız her zincir büyütecektir sizi. Nasıl olsa siz de yorulacak, gitmeyi başaramayacaksınız bir gün ve alıştıklarınız sizi terk etmesin diye bahçesine mandalina ağacı dikeceğiniz demir kapılı, yeşil boyalı bir eve sahip olacaksınız.

ÜLKEMİZ ÇÖLLEŞMESİN**Bilge TOKER**

Ağaç dik dört bir yana,
Dağına, bayırına.
Yurdumuzun dört yanı,
Dönsün cennet bağına.

Herkes bir ağaç dicsin,
Sevgisiyle büyütsün.
Temiz havası ile
Sağlıklı yaşam sürsün.

Çölleşmeye hayır de!
Kesme, yakma ormanı.
Unutma ki bu vatan,
Kolay kazanılmadı.

Kırma yeşil ağacı,
Bir kuşa yuva olsun.
Gölgesinin altında,
Çocuklar mutlu olsun.

Koru cennet vatanı,
Toprağını, taşını.
Kurban verme erozyona,
Bir karış toprağını.

**Ayvalık-Sakarya İlköğretim
Okulu / 4-B Sınıfı**

GEZDİĞİMİZ YERLERDE

Dr. Galip UZUNCA

Bu gün yine dolaştım viran olan ellerde

Hani o zevk ve şevkle gezdiğimiz yerlerde

Gördüm ki esmez olmuş sevda saçan yeller de

Hani o zevk ve şevkle gezdiğimiz yerlerde.

Gül solmuş gülşen solmuş şimdi her yer perişan

Kalmamış meclislerde gayrı hiçbir ihtişam

Ne canların raksları ne de meşklere zışan

Hani o zevk ve şevkle gezdiğimiz yerlerde.

O nazenin dilberler kırışıklarla dolmuş

Rengârenk şen baharlar hazan hüznüyle solmuş

Güzelim gülistanlar hepsi de talan olmuş

Hani o zevk ve şevkle gezdiğimiz yerlerde.

Şimdi bir hazan hüznü çöktü öksüz gönlüme

Geçmişin hasretiyle hicran doldu ömrüme

Anıların feryadı hüznü kattı hüznüme

Hani o zevk ve şevkle gezdiğimiz yerlerde.

MELEK YÜZLÜ ANNEME

Celal YALÇIN

Senin vefatınla bende bir hüznün

Hayal oldu şimdi o melek yüzün

Tek ve aynı oldu gece gündüzüm

Hayalin avutur sevgili annem. . .

Çocukluk hatıram geçmemiş sensiz

Tatlı dil nur yüzün eşsiz benzersiz

Ninni söyleyen dil şimdi çok sessiz

Sevginle büyüttün sevgili annem. . .

Kapandı ömrünün dünya sayfası

Şu dünyanın yoktur olmaz sefası

Ölen yok olmaz ki tutulsun yası

Unutmam seni sevgili annem...

Çocuktum büyüttün işte eserin

Sen gittin gideli dolmadı yerin

İçimdeki sevgin inan ki derin

Derinlik söyler sevgili annem...

YAZARLARIMIZI TANTYALIM

Osman Sulhi Aksu:

1923 yılında İstanbul'da doğdu. İlkokulu İstanbul'da, ortaokulu Arapgir'de okudu. Polis Koleji ve Polis Akademisi'ni bitirdi. Daha sonra, İÜ İletişim Fakültesi ile İÜ Coğrafya Fakültesi'nden de mezun oldu.

Çeşitli yörelerde görev yaptıktan sonra; 1960'da Urfa, 1961'de Kırşehir, 1964'de Adıyaman, 1965'de Mardin Emniyet Müdürlüğü görevlerini yürüttü. 1967 yılında Ankara'da Muhabere Dairesi Başkanlığı bünyesindeki Polis Radyosu müdürlüğü görevini üstlendi. 1969-83 yılları arasında İstanbul'da Teftiş Kurulu 'Başmüfettişi' unvanıyla çalıştı, ayrıca görev yaptığı yerlerdeki liselerde felsefe-psikoloji-sosyoloji dersleri öğretmenliği yaptı. 52 yıllık hizmetten sonra 1983 yılında emekliye ayrıldı.

Ağın Fikir ve Sanat Dergisi'nde yazı kurulu üyeliği yaptı. Şiir Yağmuru, Kaldırım Taşları, Demet, Yuvarın Saadeti, Masmume, Çağışım ya da Anıların Gizemi adlı değişik türdeki eserlerinin yanı sıra ayrıca polis okullarında okutulan çok sayıda kitabı yayımlandı.

Ağın-Tataragası Mahallesi'nden rahmetli Emine-rahmetli polis Abdurrahman Aksu'nun oğlu olan Osman Sulhi Aksu, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Mehmet Ergönül:

1926 yılında Ağın-Beyelması Köyü'nde doğdu. İlkokulu Ağın'da, ortaokulu Arapgir'de, liseyi Malatya'da bitirdi. Dil ve Tarih, Coğrafya Fakültesi 3.sınıfından ayrıldı.

Sümerbank Malatya Fabrikası ile Ankara'da Genel Müdürlükte çalıştı. 1990 yılında emekliye ayrıldı.

Ağın Fikir ve Sanat Dergisi'nde yazı kurulu üyeliği yaptı. Beklediğim Kuşlar ve Seher Yeli adlı iki şiir kitabı olan, resim-müzikle uğraşan Ergönül, 'Sümerbank Marşı' yarışmasında da 1.lik ödülü aldı.

Ağın-Hozakpur Köyü'nden rahmetli Hatice-rahmetli Hulusi Aksoy'un oğlu olan Mehmet Ergönül, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Adnan Binyazar:

1934 yılında Diyarbakır'da doğdu. İlkokulu Ağın ve Diyarbakır'ın Eğil ilçelerinde okudu. Dicle Köy Enstitüsü'nü, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nü bitirdi.

Çorum ve Maraş İlköğretim Okullarında, HÜ Temel Bilimler Yüksek Okulu'nda, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde, Şentepe Lisesi'nde, İTİA Basın Yayın Yüksek Okulu'nda, Devlet Konservatuarı'nda öğretmenlik yaptı; Türk Tarih Kurumu'nda çalıştı. 1978 yılında Kültür Bakanlığı Tanıtma ve Yayınlar Dairesi Başkanlığı'na getirildi. Türk Dil Kurumu Yayın Kolu Başkanlığı'na seçildi. 1981 yılında Berlin Eğitim Senatosu'nun çağrısı üzerine Berlin'e gitti, bu dönemde İncilâ Özhan'la birlikte altı ciltlik Türkçe/Dil ve Okuma Kitabı (5-10. sınıflar için) ile bu çalışmalara yönelik bir Öğretmen Kılavuzu yazdı. Hollanda, İsviçre ve İsviçre'de öğretmen yetiştirme projelerinde görev aldı. Bu arada Avrupa'da yaşayan öğrenciler için Türkçe/Dil ve Okuma Kitabı'nı (1,2) yazdı.

Toplumcu düşüncenin ağır bastığı denemelerini; Toplum ve Edebiyat, Kültür ve Eğitim Sorunları, Ağıt Toplumu, Ozan-

lar Yazarlar Kitaplar, Ayna adlı kitaplarında topladı. Öbür kitapları ise; Yazmak Sanatı ile Yazılı Anlatım Bilgileri (Emin Özdemir'le), Dede Korkut, Dedem Korkut'tan Öyküler, Cumhuriyetin 50 Yılında Atatürk Yolunda 40 Yıl, Âşık Veysel, Yazın ve Bilim Dilimiz (Metin Öztekin'le), Kan Turalı, Türk Dilinde 25 Ünlü Eser, Dedem Korkut Boy Boyladı (Almanca-Türkçe), Elif ile Yaralı Mahmut, 15 Türk Masalı, Halk Anlatıları, Masalını Yitiren Dev, Ölümün Gölgesi Yok, Şairin Kedisi.

Ağın Kuzgeçe Mahallesi'nden rahmetli Pakize Gündüz ile Kemaliyeli rahmetli Cüneyd Binyazar'ın oğlu olan Adnan Binyazar, evlidir.

Selçuk Aybek:

1936 Bandırma doğumlu. Öğretmen yazar. BESAM (Bilim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği) üyesi. MEB Onur Kartı sahibi.

Eserleri: Türkçe-Dil Bilgisi-Edebiyat-Kompozisyon Sözlüğü, Dil ve Anlatım Bozuklukları /ÖSS, Türkçe Hazırlık/LGS, Türkçe- İlköğretim 6,7,8. sınıf ders kitapları, Savaş, Göç ve Sarayda (roman), Kurtuluş Namlunun Ucunda (popüler tarih ve anılar).

Selçuk Aybek evli olup, İzmir'de yaşamaktadır.

S. Selami Taşbaşı:

1937 yılında Vahşen'de doğdu. İlkokulu Vahşen'de, ortaokulu Ağın'da okudu. 1958 yılında Malatya Ticaret Lisesi'ni bitirdikten sonra, 1962 yılında İstanbul İTİA'ndan mezun oldu.

1964 yılında SSK Ankara Bölge Müdürlüğü'nde memur olarak göreve başladı. 6 ay sonra açılan sınavı kazanarak sigorta müfettişi oldu. 1970 yılında görevinden istifa ederek Ankara'da kendi adına muhasebe bürosu açtı. 1989 yılında, sağlık sorunları nedeniyle bürosunu devrederek İzmir'e yerleşti.

Evli ve 1 çocuk babası olan S. Selami Taşbaşı, Vahşenli Kortikoğlugil'den rahmetli Nartade- rahmetli İbrahim Taşbaşı'nın oğludur.

Nuran Alpaslan:

1939 yılında Ekirek'de doğdu. İki yaşında babasının ölümü üzerine Ağın'da ana evine yerleşti. İlkokulu Ağın'da bitirdi ve 1958 yılında Dicle Köy Enstitüsü'nden mezun oldu.

Öğretmenlik yaşamına Hakkâri'de başladı. İki yıl bu yörede çalıştıktan sonra Ankara'ya atandı ve 1984 yılında Halim Şaşmaz İlkokulu müdürlüğü görevinden emekli oldu.

Ağınlı Hocagil'in rahmetli Fatma Alpaslan ile Ekirek (Başpınar) Mahallesi'nden rahmetli Osman Alpaslan'ın oğlu olan Nuran Alpaslan, evli ve 4 çocuk babasıdır.

Ahmet Demirkol:

1941 yılında Vahşen'de doğdu. İlkokulu Vahşen'de, Sanat Enstitüsü'nü Malatya ve Ankara'da okudu.

1959 yılında DSİ Etlik Tesisleri'nde göreve başladı ve askere gitti. Askerlik dönüşü, 1962 yılında İller Bankası'nda görev aldı. 1967 yılında TOBB'ne geçti ve 1986 yılında emekli oldu.

Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nde uzun yıllar görev yapan Demirkol, Vahşenli Muncurgil'den rahmetli Emine-rahmetli Mehmet Sabri Demirkol'un oğlu olup, evli ve 2 kız çocuğu babasıdır.

FIKRALAR

Mehmet ORHAN

Ucuna Kırmızı da Atah mı?

Beyelması'ndan bir grup kadın, Bademli'nin otlığına ota giderler. Otu derer, burma yaparlar. Tam eşeklerine yükleyip geri dönecekleri sırada, Bademli'nin bekçisi çıkagelir, otlarına el koyar.

Kadınlar:

-Aman Bekçi Dayı, yaman Bekçi Dayı, bir daha gelmeyiz. Bunca emek çektik, otları topladık, burma yaptık. Bu kez bağışla, diyerek dil dökerler, ama bekçi oralı değildir.

Bu arada kadınlardan birinin aklına yeni bir fikir gelir:

-Bekçi Dayı, der, otlarımızı geri ver, biz de sana peşkir dokuyup getirelim.

Bu teklife bekçinin de aklı yatar. Otları geri verir. Üstelik, eşeklere yüklemelerine de yardım eder. Kadınlar eşekleri önlerine katar, yola koyulurlar ve Beyelması topraklarına girerler. Tepeyi dönerken, ötede kendilerini gözleriyle izleyen, ama artık yakalama olanağı olmayan bekçiye seslenirler:

-Bekçi Dayı!.. Bekçi Dayı!.. Peşkirin ucuna kırmızı da atah mı?

İmanın Kabahati

Şenpınarlı imam, komşusu yaşlı nineye akşam oturmasına gider. Kadının yanında, ilkokulda okuyan torunu da vardır.

Üç kişi otururken, bir ara imam sesli bir kabahat işler ve vakit geçirmeden çocuğun üstüne yıkmak ister:

-Ulan kerata, ne yaptın öyle?

Çocuk şaşkın:

-Vallahi ben yapmadım Hoca Efendi, ninem yaptı.

İbik Dayı Keklik Avında

İbik Dayı'nın gençliğinde arkadaşları keklik avına gidiyorlar. İbik Dayı'nın da kendilerine katılmasını istiyorlar, o da kabul ediyor.

Evcige gidip yerleşiyor ve kekliklerin gelmesini beklemeye başlıyorlar. Bir süre sonra keklikler sökün ediyorlar. Avcılar nişan alıp tetiğe basmak üzereyken, İbik Dayı cebinden çıkardığı bızbiliği (dudüğü) başlıyor öttürmeye.

Arkadaşları:

-Ne yapıyorsun İbrahim, şimdi bızbilik öttürmenin sırası mı? Keklikler kaçacak sus, diyorlar.

İbik Dayı oralı değildir:

-Ne yapalım yani, siz keklik avlayacaksınız diye ben bızbilik öttürmeyecek miyim?

Sen de Emine'yi Hacca Yolla

Hozakpurlu Hayrullah Orhan, karayağız bir kişiydi. Hacca gidip geldikten sonra, bir gün Naim Amca'nın oğlu öğretmen Halit, ona takılmak istiyor:

-Hayrullah Çece, diyor, sen hacca gidip geleli hayli beyazlaştın.

Halit'in hanımı Emine de Hayrullah Ağabey gibi karayağız. Çece, hazırcevaplığını kanıtlıyor:

-Öyleyse Halit, diyor, sen de Emine'yi gelecek yıl hacca yolla...

Tanıdık Birine Rastlamazsan

Hozakpurlu Ateşgil'in Reşit Emi konuşkan bir kişiydi. Nerde bir tanıdığına rastlarsa saatlerce konuşur, gene çalardı.

Bir gün Ekirek'e giderken köyün çıkışında Cin Ali'ye rastlıyor. "Merhaba" deyip konuşmaya giriyor. Uzun süre konuşuyor. İyiden iyiye bunalan Cin Ali, Reşit Emi'nin lafı bağlaması için:

-Nereye gidiyorsun Reşit? diyor.

Reşit Emi, "Ekirek'e" dedikten sonra, yine konuşmayı sürdürmek için:

-Ne kadar zamanda giderim? diye soruyor.

Cin Ali'nin yanıtı anlamlı:

-Yolda tanıdık bir kimseye rastlamazsan vaktinde varırsın.

Ah Bir Arı!..

Eskiden yörelerimizde sıtma hastalığı yaygındı. Sivrisinekle savaşım yeterince etkili olmadığı için, özellikle yaz aylarında köylerin birçoğunu sıtma kasıp kavuruyordu.

Kaşpınar da bu köylerden biriydi.

Bir yaz günü Kaşpınarlı'nın biri, harman yerinde, yakıcı güneş altında sıtma nöbeti geçiriyor. Kıpırdayacak hali yok. Tam o sırada komşunun ineği geliyor, buğday saplarını yemeye koyuluyor.

Kaşpınarlı'nın sesi bile çıkmıyor ki ineğe bağırsın. İneği oradan kaçırarak olsa olsa iğnesini batıracak olan bir arıdır.

Ellerini havaya açıyor, kısık sesle:

-Ah bir kor arı! diyor.

HABERLER

* Ağın İlçesi Köylere Hizmet Götürme Birliği, Köy Destek Çalışmaları kapsamında:

-Demirçarık, Altunayva, Modanlı grup yolu (10 km.), Dibekli (1 km.), Şenpınar, Bahadırlar, Kurtuluş (6 km.), Bademli, Pul, Tarlabası (6 km.), Yenipayam (3 km.) asfaltlama/stabilize çalışmaları büyük bir hızla devam ediyor.

-Saraycık Köyü Konak Mezrası ile Demirçarık Köyü içme suyu ihaleleri yapıldı ve işe başlandı. Samançay Köyü Gümüşsuyu Mezrası ile Saraycık Köyü'nün içme suyu projesi bu yıl içerisinde tamamlanacak.

-Dibekli Köyü'nün kanalizasyon ihalesi yapıldı ve işe başlandı.

Ağın Kaymakamı Mustafa Kılıç; Ağın ve köylerinin çehresini değiştirecek projelerin sürekli olarak takip edildiğini, ihale işlemlerinin çabuklaştırıldığını ve yatırımların bir an önce hizmete dönüşmesi için gerekli tüm önlemlerin zamanında alındığını belirtti.

* Ağın Belediye Başkanlığı tarafından; Ağın-Tataragası Mahallesi'nden Müjgan Ercan ile Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Ziya Yurtçu Ağınlı tüm anne ve babaları temsilen "Yılın annesi" ve "Yılın babası" seçildiler.

Anneliğin ve babalığın tüm öğelerini taşıyan Müjgan Ercan ile em. öğretmen Ziya Yurtçu'yu biz de yürekten kutluyor, sağlıklı, mutlu, nice yıllar diliyoruz.

* Ağın Belediye Başkanlığı tarafından, sivrisinek ve diğer zararlı haşerelerle mücadele amacıyla, 9 bin YTL'ye ULV cihazı satın alındı. Söz konusu cihaz sayesinde bu yaz Ağın'da sık sık ilaçlama yapılabilecek.

* Ağın-Bahadırlar Köyü'nden değerli hemşehrimiz Muhlis Özçelik'in "Çocuk Eğitiminde Öğretmen Veli İş Birliği" isimli kitabı yayımlandı.

Tüm okurlarımıza salık vereceğimiz kitap hakkında, değerli hemşehrimizin 0 232 452 85 71 - 0 535 293 09 57 no.lu telefonlarıyla iletişim kurabilirsiniz.

* Dergimiz yazar ve abonelerinden Emniyet Genel Müdürlüğü Genel Müdür yardımcısı Feyzullah Arslan, Antalya İl Emniyet Müdürlüğü görevine atanmıştır.

Feyzullah Arslan'ı kutlar, yeni görevinde başarılar dileriz.

* Ağın-Akpınar Mahallesi'nden değerli hemşehrimiz A. Nihat Dünder, Aksaray İl Emniyet Müdürlüğü görevinden, Emniyet Genel Müdürlüğü Teftiş Kurulu Başkanlığı'na Başmüfettiş unvanıyla atanmıştır.

A. Nihat Dünder'ı kutlar, yeni görevinde başarılar dileriz.

* Ağın-Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi'nden değerli hemşehrilerimiz Nermin-Ruhi Serttaş, kızları/damatları İlksen-Nevzat Biçici'nin 11 Mayıs 2006 tarihinde Adapazarı'nda dünyaya gelen ve Çağın adı verilen torunları nedeniyle mutluluğu bir kez daha yakaladılar.

Serttaş ve Biçici ailelerini kutluyor, küçük Çağın'a sağlık ve uzun ömürler diliyoruz.

* Ağın-Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi'nden değerli hemşehrilerimiz Saliha-Faruk Doğan; Duriye-Devrim Tuncer Doğan çiftinin 16 Şubat 2006 tarihinde Mersin Özel Doğuş Hastanesi'nde dünyaya gelen ve adı Saliha Sıla konulan, Nilgün-Yalçın Doğan çiftinin de 27 Mayıs 2006 tarihinde Ankara Özel Güven Hastanesi'nde dünyaya gelen ve Faruk Çınar adı konulan torunları nedeniyle, iki kez nene-dede olmanın mutluluğunu yaşadılar.

Doğan ailesini kutluyor, Faruk Çınar ile Saliha Sıla'ya sağlık ve uzun ömürler diliyoruz.

*Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden değerli hemşehrilerimiz Ayla-Macit Yaşar'ın oğulları İlker ile Gülsüm Çetinkaya, 24 Haziran 2006 tarihinde saat:16.00'da Ankara Vedat Dalokay Nikah Salonu'nda yaşamlarını birleştirdiler.

Genç çifti kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

*Ağın-Uzungil Mahallesi'nden rahmetli Lingirgil'in Hüseyin Şahin'in eşi, Özer, Öner, İsmet, Hikmet ve Mehmet Şahin'in anneleri Emine Şahin, 13 Haziran 2006 tarihinde Bursa'da yaşamını yitirmiş ve ertesi gün Bursa Yeşilyayla Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Merhumeye Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

MAHALLE / KÖYÜ

Saraycık Köyü
Modanlı Köyü
Kaşpınar Köyü
Modanlı Köyü
Başpınar Mah.
Modanlı Köyü
Akpınar Mah.
Dibekli Köyü
Beyelması Köyü
Saraycık Köyü
Pul Köyü
Beyelması Köyü
Bademli Köyü
Şenpınar Mah.
Müd. Hüseyin Efendi Mah.
Hacıyusuf Mah.
Balkayası Köyü
Demirçank Köyü
Hacıyusuf Mah.
Saraycık Köyü
Yenipayam Köyü
Pul Köyü
Saraycık Köyü
Pul Köyü
Samançay Köyü
Saraycık Köyü
Şenpınar Mah.
Pul Köyü
Kuzgeçe Mah.
Başpınar Mah.

ÇOCUĞUN ADI SOYADI

Güler İKİNCİ
Berat YILDIRIM
Özgür ARSLAN
Nida BILDIRIR
Kayra SELÇUK
Ahmet Enes ACAR
Ceylin ÇELİK
Sevde Nur SEZER
Ahmet Emir YÜCELAN
Dilara Hatun ÇEVİK
İbrahim Rauf ALPER
Azra KARATAŞ
Elif ÖZER
Fatma Elif ÇELİK
Selçuk Arda ASLAN
Çağın BİÇİCİ
Yunus Emre ERDEM
Bahadır Tekin UZUNOĞLU
Nevzat Murat KOCA
Şeyma ÖZDEMİR
Faruk Çınar DOĞAN
Elif TAŞOĞLU
Serhat ERZURUMLU
Zeliha Hikmet YILMAZ
Ceren KÖPRÜLÜ
Aşlı AKSU
Leyla Dilara GÜL
Hatice BULUT
Ömer Osman SAKALLI
Kaan SELÇUK

DOĞUMLAR**BABA ADI**

İskender
Recep
Barış
Sinan
Selim
Recep
Murathan
Temel
Ahmet Ragıp
Vahap
Recep
Metin
Deniz
Hasan
Mehmet Zeki
Nevzat
Hüseyin
Hasan Basri
Fahri Taner
Ergün
Yalçın
Kenan
Muzaffer
Abdurrahman
Caner
Kerem
Ali Ufuk
Ömer
Mustafa
Bülent

DOĞUM YERİ

Ümraniye
Esenler
Çankaya
Bakırköy
İzmit
Konak
Malatya
G. O. Paşa
Bakırköy
Buca
Kadıköy
Çiğli
Konak
Malatya
Elazığ
Sakarya
Fatih
Melikgazi
Diyarbakır
Konak
Çankaya
Altındağ
Kartal
-
Konak
Seyhan
Seyhan
Altındağ
Yenimahalle
Seyhan

DOĞUM TARİHİ

03.03.2006
21.03.2006
11.04.2006
13.04.2006
14.04.2006
16.04.2006
18.04.2006
25.04.2006
25.04.2006
29.04.2006
01.05.2006
04.05.2006
09.05.2006
10.05.2006
10.05.2006
11.05.2006
12.05.2006
20.05.2006
23.05.2006
23.05.2006
27.05.2006
28.05.2006
29.05.2006
04.06.2006
04.06.2006
05.06.2006
05.06.2006
06.06.2006
11.06.2006
12.06.2006

MAHALLE / KÖYÜ

Aşağıyabanlı Köyü
Yedibağ Köyü
Bahadrlar Köyü
Yenipayam Köyü
Akpınar Mah.
Akpınar Mah.
Dibekli Köyü
Beyelması Köyü
Akpınar Mah.
Beyelması Köyü
Beyelması Köyü
Kuzgeçe Mah.
Altunayva Köyü
Pul Köyü
Saraycık Köyü
Aşağıyabanlı Köyü
Şenpınar Mah.
Akpınar Mah.
Saraycık Köyü
Saraycık Köyü
Kaşpınar Köyü
Modanlı Köyü
Modanlı Köyü

ADI SOYADI

Pınar ÖZDEM
Yasemin YILMAZ
Selda KARAAGAÇ
Elçin ÇUKACI
Vedat ERDOĞAN
Handan ÖZALP
Halil İbrahim ÜSTÜNER
Selcen YÜCEL
Emrah ÖZER
Fatma Duygu ÖZEL
Leyla CUMURCU
İlker KARAGÖZ
Latife GÜLER
Hilal ÖZER
Makbule ASLAN
Esra ÖKSÜZOĞLU
Mustafa KARAOĞLU
Zühal KÜÇÜK
İrfan YALÇIN
Bengü AKSU
Kamile Selda FIRAT
Habip ASLAN
Ceyda YILDIRIM

EVLENENLER**EVLENENİN ADI SOYADI**

Ersoy DOĞRUL
Necmi Nazım ARDA
Mehmet Ali ÇÖMEZ
Onur Deniz GÜLBAYAZ
Raziye BOYRAZ
Tuna YAŞIT
Seçkin UZUN
Ahmet TAÇOĞLU
Asuman ONAY
Cemil ÖZERK
Cengiz ERYİĞİT
Damla ÜNLER
Sadettin AKYÜZ
Aytaç ERDOĞAN
Feyzi ULU
Mustafa KOCAMAZ
Ayşenur UYAR
Sedat KARİP
Reyhan BEKSİZ
Feyyaz ATAÇ
Öner GÜRLER
Nilgün SÖGÜTÇÜ
Volkan ÖNER

EVLENME YERİ

Bakırköy
Şişli
Zeytinburnu
Buca
-
Mamak
Fatih
Çankaya
Kırıkkale
Çankaya
Konak
Çanakkale
Bahçelievler
Eminönü
Bahçelievler
Malatya
Bornova
Keçiören
Altındağ
Çankaya
Kadıköy
Gebze
Elazığ

EVLENME TARİHİ

30.04.2006
30.04.2006
06.05.2006
08.05.2006
09.05.2006
12.05.2006
12.05.2006
13.05.2006
15.05.2006
20.05.2006
20.05.2006
21.05.2006
21.05.2006
21.05.2006
21.05.2006
24.05.2006
03.06.2006
09.06.2006
09.06.2006
10.06.2006
11.06.2006
14.06.2006
20.06.2006

MAHALLE / KÖYÜ

Akpınar Mah.
Akpınar Mah.
Modanlı Köyü
Akpınar Mah.
Müd. Hüs. Efendi Mah.
Demirçank Köyü
Altunayva Köyü
Akpınar Mah.
Uzungil Mah.
Beyelması Köyü

ADI SOYADI

Mustafa GÖKALP
İbrahim TÜRKMEN
Müire Zeliha MORTUĞ
Hüseyin GÖKALP
Mesrur UYGAN
Fatma ÖZTÜRK
Latife GÜLER
Hüseyin TURAK
Emine ŞAHİN
Hafize AKBAY

ÖLÜMLER**DOĞUM TARİHİ**

14.12.1947
02.03.1932
1922
05.02.1931
20.03.1940
06.05.1946
1924
05.03.1932
01.04.1919
12.03.1938

ÖLÜM YERİ

Yenimahalle
Fatih
Malatya
Çankaya
Elazığ
Malatya
Fatih
Altındağ
Yıldırım
Malatya

ÖLÜM TARİHİ

21.04.2006
23.04.2006
26.04.2006
27.04.2006
02.05.2006
07.05.2006
14.05.2006
01.06.2006
13.06.2006
13.06.2006

OKURLARA MEKTUP

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız “Ağın Düşün ve Sanat Dergisi”, 39 yıl önce yayın hayatına başlamıştı. Zorunlu olarak arada geçen boş yıllardan sonra, tam 16 yıldır ise aralıksız olarak yayımlanmaya devam ediyor. Şu anda ulaşılan sayı 174-175...

Bu, bir yayın organı için gerçekten büyük bir başarı. Ekonomik vb. nedenlerden dolayı, her yıl onlarca-yüzlerce yayın organının yayımına son verildiği, çeşitli içerikteki kitap ve dergilerin kitapçı raflarında beklemeye mahkûm olduğu bir ortamda; küçük, ama şirin bir Anadolu kasabası olan güzel Ağın’ımızın, bu kadar uzun bir süredir “kültür ve sanat” içerikli bir dergiyi yaşatabilmesi gerçekten övünülmesi gereken bir olaydır.

İşin en övünç ve gurur duyulacak diğer bir yanı ise; bu yayın organının hiçbir siyasi partiden, holdinglerden, çıkar gruplarından vb. destek almadan, yalnızca, evet yalnızca siz değerli okurlarından aldığı güç ve destekle bugünlere ulaşabilmiş olmasıdır. Bu güç ve destek devam ettiği sürece; sürekli aydınlığın, çağdaşlığın, Cumhuriyetin ve onun ilkelerinin yanında olan Ağın’ımız ile her ortamda doğruluğun, dürüstlüğün, çalışkanlığın simgesini temsil eden Ağınlının sesi ve nefesi olmaya devam edecektir.

Bu nedenle, çeşitli türdeki yazılarınızı, şiirlerinizi, sanata yönelik çalışmalarınızı kısa özgeçmişinizle birlikte Derneğimize göndermenizi bekliyoruz.

Ayrıca, Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’nin yayın organı olmasından dolayı hiçbir ticari amaç taşımayan ve halen okur sayısı en üst düzeye ulaşmış bulunan “Ağın Düşün ve Sanat Dergisi”ne yeni aboneler kazandırılması yönünde sizlerin yardımına da gereksinim duyduğumuzu özellikle vurgulamakta yarar görüyoruz.

Daha nice yıllar birlikte olmak dileğiyle, kalın sağlıcakla...

AĞIN